

บทที่ ๖

ชนิดของการพูด (Types of Speech)

บทที่ 6

ชนิดของการพูด (Types of Speech)

การพูดในที่ชุมชน (Public Speaking) นั้น อาจจะแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ

1. แบ่งออกตามวิธีการพูด
2. แบ่งออกตามจุดมุ่งหมาย

1. วิธีการพูด

วิธีการพูดมีอยู่ห้ายวิธี แต่วิธีที่เป็นที่นิยมกันมีอยู่ 4 วิธี คือ

1.1 การพูดปากเปล่าโดยไม่มีการเตรียมล่วงหน้า (**Impromptu Speech**) การพูดแบบนี้ เป็นการพูดอย่างกระทันหัน ผู้พูดไม่ได้รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนว่าจะต้องพูด และไม่มีข้อเสนอแนะในการเตรียมตัวล่วงหน้า เช่น การพากย์มวย การกล่าวคำอวยพรวันเกิด อวยพรคู่บ่าวสาว คำกล่าวตอบขอคุณ ตอบปัญหานางประภา ฯลฯ เป็นต้น การพูดแบบนี้ ผู้พูดต้องใช้ไหวพริบ ปฏิภาณ ประสบการณ์ และความรู้ ความชำนาญที่มีอยู่เดิม คือสามารถที่จะพูดไปคิดไป หรือต้องบีบไปได้รวดเร็ว การพูดนั้นจึงจะได้ผล แต่ผู้พูดขาดปฏิภาณ ความรู้ ประสบการณ์ และตื่น醒ที่ด้วยแล้ว จะทำให้การพูดนั้นล้มเหลว หรือออกอาการลุ่นอกทางไป การพูดอย่างกระทันหันหรือแบบกลอนสดนี้ เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก จึงมีข้อแนะนำ ดังนี้

1.1.1 พยายามควบคุมสติอารมณ์ให้สงบ พยายามอย่าให้ตื่นเต้น ประหม่า หรือตื่นเวที

1.1.2 คิด และรวบรวมความรู้ ประสบการณ์ของตนเองให้ได้อย่างรวดเร็ว

1.1.3 ลำดับความคิดเห็น หรือเรื่องให้ตรงกับประเด็นที่จะพูดยกตัวอย่าง เช่น จะพูดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น มีอยู่ห้ายาแย่ๆ ผู้พูดจะต้องเลือกเอาแขนงใดแขนงหนึ่งซึ่งตนมีประสบการณ์ เช่น อาจจะเป็นด้านประวัติ การบริหารงาน การสอนด้วยໂගรัศน์ การลงทะเบียน ฯลฯ

1.1.4 จะต้องพูดให้สั้นและมีความหมายชัดเจน

1.2 การพูดปากเปล่าโดยมีการฝึกซ้อมและใช้โนํตย่อ (**Extemporaneous Speech**) การพูดแบบนี้ ผู้พูดรู้ตัวล่วงหน้าว่าจะพูdreื่องอะไร ที่ไหน ให้ใครฟัง จะนั้น ผู้พูดจึงมีการตรัสเตรียมล่วงหน้าเป็นอย่างดี โดยทั่วไปผู้พูดจะนำโนํตย่อ หรือมี outline มาดูในเวลาพูดได้ หรืออาจจะจำหัวข้อสำคัญ และซ้อมการพูดมาก่อน การพูดชนิดนี้จึงเป็นการพูดที่ไม่เคร่งครียด และผู้พูดมีความมั่นใจในตัวเอง

สำหรับข้อแนะนำในการเตรียมการพูดแบบนี้นั้น ศึกษาได้จากบทที่ 3 และบทที่ 4

ข้อควรระวัง ในการพูดปากเปล่าโดยมีการเตรียมล่วงหน้านี้ คือ

1.2.1 จะต้องไม่ก้มหน้าก้มตาอ่าน ผู้พูดควรใช้วิธีเหลือบดูแล้วพูดไป เพื่อว่าในเวลาพูด จะได้ใช้ eye-contact กับผู้ฟังได้โดยทั่วถึงกัน

1.2.2 ถ้าผู้พูดมีความจำเป็นจะต้องอ่านข้อความที่ตัดลอกมา หรือสุภาษิตแล้ว ให้อ่านอย่างหนักแน่น แล้วอธิบายสรุปสั้น ๆ

1.3 การพูดโดยการท่องจำ (Memorized Speech) การพูดแบบท่องจำนี้ พูดจากความจำ ดังนั้น ผู้พูดที่ประสบความสำเร็จ ก็คือผู้ที่สามารถจำเนื้อความได้ทุกคำ อาย่างแม่นยำ และคล่องแคล่ว ปรากว่าว่าผู้ที่จำเนื้อความได้หมดนั้นมีน้อยมาก เพราะในเวลาที่ไปปรากว่าต่อหน้าชุมชนนั้น มันเกิดความตื่นเต้นหรือความตึงเครียด จึงทำให้ลืมข้อความไปบางตอน หรือพูดตะกุกตะกัก ไขว้เขว สับสน ในกรณีที่ผู้พูดจำข้อความได้หมดทุกสิ่ง กระบวนการความ ก็จะรีบพูดจนทำให้การพูดนั้นไม่มีชีวิตชีวา เพราะผู้พูดมัวแต่ไปนึกถึงข้อความที่ท่องมา จนกระทั้งลืมการแสดงออกทางสีหน้า และการแสดงท่าทางประกอบการพูด ดังนั้น จึงทำให้บรรยายศาสต์ตึงเครียด และผู้ฟังมีความรู้สึกว่าผู้พูดนั้nen เมื่อันเดือนกันเรียนมาท่องเรื่องให้ฟัง หรือหันหน้าไปฟัง

ในการพูดแบบท่องจำนี้ ผู้พูดควรคำนึงถึงหลักบางข้อ ดังนี้

1.3.1 ควรจำเรื่องราวที่จะพูดให้ได้ทั้งหมด

1.3.2 ในเวลาพูดนั้น ควรจะพูดให้ข้อความต่อเนื่องกัน และพยายามให้น้ำเสียงเป็นธรรมชาติ เมื่อันกับการพูดธรรมชาติ มิใช่การท่องจำ

1.3.3 ในขณะที่พูดนั้น ควรจะแสดงท่าทางประกอบ (Bodily Action) พร้อมทั้งใช้ eye-contact ให้เป็นธรรมชาติ และกันเองกับผู้ฟัง

1.4 การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ (Reading from Manuscript) เป็นการพูดที่อ่านจากโน้ตที่ได้ตรัตรียมไว้โดยมิได้มีการเปลี่ยนแปลงข้อความเลย วิธีนี้เป็นการอ่านมากกว่าพูด โดยทั่วไปแล้ว มักใช้ในการพูดที่เป็นพิธีการ (formal) เช่น สุนทรพจน์ของบุคคลสำคัญ ๆ การอ่านนำ การอ่านบทความ การกล่าวคำปราศรัย เนื่องในโอกาสต่าง ๆ คำແຄลงการณ์ของรัฐบาล คำແຄลงการณ์ของคณะปฏิวัติ การอ่านรายงาน เปิดกิจการ หรืออ่านรายงานเสนอ ฯลฯ ผู้พูดมักจะอ่านทางสถานีวิทยุกระจายเสียง หรือทางโทรทัศน์

การพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับนี้หมายความว่าการอ่านจากต้นฉบับที่เป็นพิธีการเท่านั้น มีคราวจะนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ข้อแนะนำสำหรับการอ่านจากต้นฉบับ มีดังนี้

1.4.1 ข้อความที่เขียนควรจะมีใจความรัดกุม จับใจ

1.4.2 ผู้อ่าน ควรแสดงออกทางน้ำเสียง จังหวะ การเน้น การหยุด กล่าวคือ ต้องอ่านให้เหมือนกับพูด เพราะผู้ฟัง ตั้งใจ ทั้งดู และฟัง เพื่อจะได้เข้าใจในเนื้อเรื่อง นอกจากนี้แล้ว ผู้อ่านควรพยายามอ่านให้เหมือนกับว่า รู้เรื่องนั้นดี หรือเป็นผู้เขียนเรื่องนั้นด้วยตนเอง

1.4.3 ในขณะที่อ่านนั้น ไม่ควรถือต้นฉบับให้สูงเกินไปหรือต่ำเกินไป ระวังอย่าให้ลมพัดกระดาษที่อ่านพลิวไป และควรจะใช้ eye-contact ด้วย

ในการนี้ของครูผู้สอน บางครั้งสิ่งแวดล้อม หรือความจำเป็นที่บังคับให้ครูต้องอ่านบทเรียนให้นักเรียนฟัง เช่น ในการที่ครูไม่มีเวลาเตรียมการสอนมาก่อน หรือในการที่ครูจะต้องเป็นครูแทน ครูจำเป็นที่จะต้องอ่านจากหนังสือแล้วอธิบาย และครูจะไม่มีเวลาที่จะมานั่งช้อมอ่านให้มีจังหวะจะโคน และถือตามที่ได้เรียนมาอย่างแน่นอน จะนั่น สิ่งที่พอจะเป็นการช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้แก่ครู ก็คือ ให้การอ่านตามองค์ความรู้ที่จะสอนอย่างรวดเร็ว เพื่อจะดูว่าเรื่องนั้นเกี่ยวกับอะไรบ้าง มีความยาวมากน้อยเพียงไร มีหัวข้ออะไรบ้าง มีเรื่องที่จะต้องอ่านตลอด หรือมีบทกลอนสองแทรก มีรูปภาพเกี่ยวกับอะไรบ้าง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นประโยชน์มากในการบอกให้ทราบว่า ครูจะต้องสอนหรือพูดเกี่ยวกับเรื่องอะไร เมื่อศึกษาข้อมูลดังกล่าวแล้ว ก็ให้วารณญาณ เพื่อที่จะสอนให้มีประสิทธิภาพ นั่นก็คือ ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง และเหมาะสมแก่โอกาสนั้น ๆ ต่อไป

เมื่อกล่าวถึงเรื่องการอ่านแล้ว ก็จะพิจารณาต่อไปถึงการอ่านหนังสือ หรือที่เรียกว่า การพูดด้วยการอ่านจากต้นฉบับนั้น สามารถที่จะสร้างความเชื่อถือ หรือระดับให้ผู้ฟังแสดงความรู้สึกได้ จะนั่น ในการอ่านที่ดีจึงควรจะเป็นการอ่านที่ผู้อ่านได้แสดงออกถึงอารมณ์ และความรู้สึก เสมือนหนึ่งว่าประสบการณ์นั้นได้เกิดกับตัวผู้อ่านเอง

ในการอ่านหนังสือประเทวตนคดีนั้น ย่อมแตกต่างไปจากการอ่านหนังสือธรรมชาติ การอ่านหนังสือประเทวตนคดีหรือบันทึกนั้น เป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องเร้าความรู้สึกของเด็กให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น เพื่อพัฒนาความคิดของเด็ก เพื่อปลูกฝังให้เด็กมีความรักในภาษาและหนังสือ เป็นการให้โอกาสเด็กให้ได้รับความเพลิดเพลินในวิชาที่เรียน และที่สำคัญที่สุดก็คือ เพื่อเป็นการพัฒนาอารมณ์ของเด็กให้เกิดความรักทางด้านวรรณคดิลป และในด้าน

ความคิดสร้างสรรค์ทางวรรณกรรม จะนั้น ครูที่สอนในด้านวรรณคดี หรือการอ่านเรื่องบันเทิง จึงควรจะคิดถึงความสำคัญของการอ่านชนิดนี้ไว้ด้วย

คุณครูชั้นประถมศึกษา มักจะพบกับความยุ่งยากในการสอนให้เด็กอ่านหนังสือ (การอ่านออกเสียง) ส่วนใหญ่ที่ทำกันในโรงเรียนนั้นมักจะเป็นการสอนให้เด็กอ่านเพื่อเก็บใจความหรือเพื่อสามาคำศัพท์เท่านั้น แต่การอ่านที่ถูกต้องแล้วควรจะเป็นการอ่านที่ให้เด็กได้แสดงออกถึงอารมณ์ หรือความหมายของเรื่องราวที่เด็กได้อ่าน

ในฐานะที่เป็นครู เรายามารถที่จะช่วยเด็กนักเรียนได้ ขั้นแรกก่อนที่ครูจะให้เด็กอ่านออกเสียง ครู ต้องเข้าใจว่า เด็กจะต้องมีความพร้อมในด้านการอ่าน (Reading readiness) คือ เด็กจะต้องสามารถอ่านในใจและเข้าใจเนื้อเรื่องได้ จากนั้นครูให้เด็กอ่านมาอ่านเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจ และเพื่อนร่วมชั้นควรจะรู้ เช่น อ่านประภาพต่าง ๆ บทความสั้น ๆ เหตุการณ์ที่น่าสนใจต่าง ๆ และบางครั้งครัวจะให้อ่านบทกลอนสั้น ๆ นิทานเรื่องสั้น ๆ หรืออาจจะเป็นเรื่องตลกขบขันก็ได้ ไม่ว่าเด็กจะอ่านเรื่องอะไรก็ตาม ครูควรจะให้ความสนใจสนับสนุนและให้ความนับถือในเรื่องที่เด็กอ่านว่าเป็นเรื่องที่ดีน่าสนใจ ถ้าครูทำหนนิ หรือแสดงความไม่พอใจเสียแต่แรกแล้ว เด็กจะเกิดความกลัว ความขลาดที่จะอ่านมาอีก

คุณครูควรจะแนะนำวิธีที่ต้นได้เรียนมาให้กับเด็ก เช่น ช่วยตัดเลือกเนื้อหา เรื่องที่จะมาอ่านให้สมาชิกในชั้นฟัง ให้เด็กอ่านเรื่องทั้งหมดให้ตัวเองฟังก่อนสักหนึ่งเที่ยว หลังจากนั้น คุณครูก็แนะนำต่อไป เกี่ยวกับเสียง จังหวะ ลีลา และอารมณ์ของการอ่านเรื่องนั้น ๆ ครูควรจะซักจุ่ง และให้กำลังใจแก่เด็ก โดยการให้ทำเครื่องหมายว่าติดตันฉบับ หรือหนังสือที่จะอ่าน แล้วพยายามฝึกเด็กให้อ่านมีชีวิตชีว่า ในขณะที่อ่านก็ให้มองดูผู้ฟังอย่างสม่ำเสมอควรจะรีบว่า ครูเป็นผู้ฟังผู้หนึ่งที่จะต้องแสดงออกถึงความตั้งใจฟัง และสนใจในเรื่องที่เด็กอ่าน และอย่าท้อใจว่าเด็กอ่านไม่ดี ครูที่ดียอมจะมีความอดทน และให้กำลังใจลูกศิษย์เสมอ

2. การพูดตามจุดมุ่งหมาย

การพูดตามจุดมุ่งหมายนี้ แบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ ๆ ได้ 3 ชนิดคือ

2.1 การพูดเพื่อความบันเทิง (The Entertaining Speech)

2.2 การพูดให้ความรู้หรือเล่าข้อเท็จจริง (The Informative or Instructive Speech)

2.3 การพูดเพื่อชักจูง (The Persuasive or Influenced Speech)

2.1 การพูดเพื่อความบันเทิง (The Entertaining Speech) การพูดเพื่อความบันเทิงนี้ เป็นการพูดในโอกาสที่มีการพบปะสังสรรค์ ในงานชุมชนของสมอสร สังคมหรือสมาคมต่าง ๆ ในงานเรียนเริง หรือหลังการรับประทานเลี้ยง จุดมุ่งหมายของการพูดชนิดนี้ก็เพื่อให้ความบันเทิง รื่นเริงสนุกสนานแก่แขกที่มาในงาน

หลักการในการพูดเพื่อความบันเทิงนี้ ก็คล้ายคลึงกับหลักการใหญ่ ๆ นอกจากนี้แล้ว ก็มีข้อแนะนำดังนี้

2.1.1 อ่ายพูดนานเกินไป เพราะผู้ฟังจะเกิดความเบื่อหน่ายถ้าเป็นการพูดหลาย ๆ คน พูดแต่ละคน ไม่ควรพูดเกิน 10 นาที ถ้าผู้พูด ๆ คนเดียว ก็ควรจะใช้เวลาประมาณ 35-45 นาที ถ้ามีความจำเป็นที่จะต้องพูดไปเรื่อย ๆ ก็ไม่ควรจะเกิน 1 ชั่วโมง

2.1.2 การพูดนั้นจะต้องตรงเป้าหมาย และจะต้องพูดให้ได้เนื้อหา เรื่องราวที่เหมาะสม มิใช่บรรยายให้ยืดยาวไปเรื่อย ๆ โดยไม่ตรงเป้าหมาย

เรื่องที่จะพูdnั้นจะต้องเป็นเรื่องที่สนุกสนาน และให้ความบันเทิงจริง ๆ ถ้าจะมีขุนตอก ก็ควรจะเป็นการตอกที่มีสนิยมดี และถ้าจะเป็นเรื่องตอกที่มีความหมายสองแฝงสองนัยก็อย่า ถึงกับเป็นเรื่องตอกที่หยาบโลน

2.2 การพูดเพื่อความรู้หรือเล่าข้อเท็จจริง (The Informative or Instructive Speech) การพูดเพื่อให้ความรู้หรือเล่าข้อเท็จจริงนี้ เป็นการพูดเช่นการรายงานต่าง ๆ ด้วยวาจา การปฐมนิเทศ การบรรยายในมหาวิทยาลัย การสอนหมู่ การปาฐกถา การแต่งข่าวที่มีการอ่าน เอกสารประกอบ การแนะนำแขกผู้มีเกียรติอย่างเป็นพิธีการ (formal) เป็นต้น

การพูดชนิดนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังได้เข้าใจ เพราะโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เรื่องที่พูด จะมีแนวโน้มไปในด้านวิชาการ ฉะนั้นข้อแนะนำในการพูดชนิดนี้ ก็คือ ควรที่จะพูดให้ชัด เมื่อถึงตอนที่เข้าใจยาก เพื่อว่าผู้ฟังจะได้ตามทัน ในกรณีที่เนื้อความไม่สู้จะยกนัก ก็ควรที่จะพูดให้เร็วขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังสนใจติดตามฟัง ถ้าผู้พูดสามารถที่จะสอดแทรกมุขตลกลงไปได้ ก็อนุโลมให้มีได้ แต่เรื่องตลกนั้นจะต้องเข้ากับเนื้อเรื่องที่พูดได้ดี การท่อนุโลมให้มีขุนตอกได้ ก็เพื่อเรียกร้องความสนใจของผู้ฟัง และเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศที่เต็มไปด้วยวิชาการ เต็มไปด้วย เรื่องราวที่ตึงเครียดนั้นชั่วขณะหนึ่ง นอกจากนี้แล้ว ผู้พูดจะต้องพูดเกี่ยวกับเรื่องราวที่เตรียมมา ให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ควรจะใช้คำพูดธรรมด้า ที่เข้าใจง่าย ควรจะอธิบายศัพท์ทางเทคนิคหรือ วิชาการให้แจ่มแจ้ง ศัพท์ทางเทคโนโลยีที่ยุ่งยากเกินไปนั้นควรจะหลีกเลี่ยง ผู้พูดต้องระมัดระวัง ไม่ให้เรื่องที่ตนพูดนั้นเต็มไปด้วยศัพท์ทางด้านวิชาการ

การพูดเพื่อให้ความรู้หรือบอกเล่าข้อเท็จจริงนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้ฟังที่การให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ผู้ฟัง ผู้ฟังจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ในขณะเดียวกันก็ขึ้นอยู่กับผู้ฟังด้วย บางครั้งการพูดแบบ Informative Speech นี้อาจจะกลายเป็นการพูดเพื่อให้ความบันเทิง (Entertaining Speech) หรือการพูดแบบชักจูง (Persuasive Speech) ก็ได้ ยกตัวอย่างเช่นการพูดปฐมนิเทศนักศึกษาหัววิทยาลัยรามคำแหงนั้น ถ้าผู้ฟังเป็นนักศึกษาใหม่ การพูดนั้นก็จะกลายเป็นการพูดแบบให้ความรู้ (Informative Speech) แต่ถ้าผู้ฟังเป็นนักศึกษาเก่า การพูดนั้น ก็จะเป็นการพูดที่ให้ความบันเทิง (Entertaining Speech) แต่ถ้าผู้ฟังเป็นนักเรียน ม.ศ.5 การพูดนั้นจะเป็นพูดแบบชักจูง (Persuasive Speech)

นอกจากหลักการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็ยังมีข้อแนะนำสำหรับการพูดเพื่อให้ความรู้อีก คือในการพูดแบบนี้ผู้พูดจะต้องใช้วิธีการพูดแบบพราณหรือบรรยายโวหาร นั่น ก็คือต้องอธิบายให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์จนเข้าใจ การอธิบายนั้นอาจจะแบ่งออกได้เป็น 2 อย่างคือ

2.2.1 การอธิบายโดยใช้วิธีเคราะห์ หรือบางที่เรารายกว่าการอธิบายแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Method) ซึ่งได้กล่าวมาบ้างแล้วในบทที่ 3 นั้นคือ การพูดถึงตัวปัญหา เหตุผล ของปัญหา และวิธีแก้ปัญหา

2.2.2 การอธิบายโดยใช้วิธีสังเคราะห์ คือการพูดที่ให้ความรู้ หรือแก้ปัญหาด้วยการให้คำจำกัดความ สรุป แล้วจึงนำวิธีการอื่น ๆ หรือเหตุผลต่าง ๆ มาประกอบ ซึ่งให้เห็นส่วนเสียงของปัญหานั้น ๆ วิธีการเช่นนี้ มักจะใช้สำหรับการสอนในโรงเรียน

ส่วนการดำเนินเรื่องนั้น ก็ได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อ “เนื้อเรื่องหรือความสำคัญของเรื่อง (Main Body)” และ “การขยายความ” ในบทที่ 3

สำหรับการพูดให้ความรู้นี้ เป็นการพูดที่ควรใช้สำหรับการสอนในโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ การพูดชนิดนี้ยังแยกออกไปอีกหลายวิธีผู้ที่จะออกไปประกอบอาชีพครู จะต้องศึกษาให้รู้ดังจะกล่าวถึงวิธีต่าง ๆ ในบทต่อ ๆ ไป

2.3 การพูดเพื่อชักจูง (The Persuasive or Influenced Speech) การพูดเพื่อชักจูง เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้รู้ เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อและเพื่อให้ผู้ฟังเห็นด้วยทั้งทางความคิด และการกระทำตามความมุ่งหมายของผู้พูด การพูดชนิดนี้มักจะพูดในโอกาสต่าง ๆ กัน คือ พูดเกี่ยวกับโฆษณาเพื่อขายสินค้า, พูดเพื่อโน้มน้าวจิตใจของผู้ฟัง เช่นการเทคโนโลยี, พูดเกี่ยวกับการหาเสียงเพื่อประโยชน์ทางการเมือง พูดเพื่อให้ร่วมบริจาคเงินเพื่อการกุศล พูดในวัน

ที่ระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ เช่นวันครบรอบปี พูดเพื่อให้พร้อมใจกับการทำกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด เช่นสัปดาห์แห่งการป้องกันโรคหัวใจ สัปดาห์แห่งการเรียนจดหมาย ฯลฯ

การพูดเพื่อชักจูงนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อชักจูงให้เห็นด้วย เพื่อให้เปลี่ยนความคิดและเพื่อชักจูงให้ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง นั่นก็คือผู้พูดได้ตั้งความประสงค์ไว้แล้ว และต้องการพูดให้ผู้ฟังยอมรับความประสงค์นั้น ๆ

เมื่อผู้พูดจะพูดเกี่ยวกับการพูดแบบชักจูงนี้แล้ว ผู้พูดควรจะพิจารณาใช้จิตวิทยากับผู้ฟัง และใช้ศิลปะของ การพูด รวมทั้งการรู้จักใช้ถ้อยคำด้วย

เนื่องจากการพูดแบบชักจูงใจนี้ เป็นการพูดที่ต้องการความสามารถ ความเชื่อมั่นในตัวเอง ประสบการณ์การฝึกฝน และการเตรียมตัวจากผู้พูด ดังนั้น วิธีการดำเนินการพูดแบบนี้จึงมีดังนี้

2.3.1 ต้องพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวผู้พูด ผู้พูดจะต้องแสดงความสามารถในการสื่อความหมายด้วยภาษา และในการแสดงทักษะติดให้กับคนฟัง ผู้พูดจะต้องแสดงความเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนพูด และจะต้องมีบุคลิกภาพที่ดีด้วย

2.3.2 ต้องพูดเพื่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้ฟัง สิ่งที่ผู้พูดต้องการมากที่สุดก็คือความตั้งใจ และความสนใจฟังของผู้ฟัง แต่ตามปกติแล้วความสามารถของกราฟิกพื้นที่ของคนเรานั้น ย่อมไม่เหมือนกันส่วนใหญ่แล้วไม่อ่าจะทนฟังได้นาน ๆ มีผู้กล่าวว่า คนเราจะมีความตั้งใจฟังให้ดี เมื่อ 20 หรือ 30 นาทีแรก ๆ เท่านั้น ดังนั้น ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ผู้พูดจะมีวิธีการพูดอย่างไร จึงจะทำให้ผู้ฟังสนใจฟังอยู่เสมอ อาจจะรวมรวมคำแนะนำได้ดังนี้คือ

2.3.2.1 ผู้พูดจะต้องสร้างความพอใจให้แก่ผู้ฟัง นั่นคือผู้พูดควรจะใช้จิตวิทยาที่ว่า คนทุกคนมีความเห็นแก่ตัวเข้ามาช่วย และให้ผู้ฟังเห็นว่า ถ้าผู้ฟังเชื่อผู้พูดแล้ว ผู้ฟังจะได้รับประโยชน์มากขึ้น

2.3.2.2 สร้างความไว้วางใจให้แก่ผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องพูดให้ผู้ฟังเห็นว่า ผู้พูดอยู่ฝ่ายเดียว กันกับผู้ฟัง กล่าวคือเผชิญปัญหาเดียวกัน และเห็นอกเห็นใจผู้ฟัง ผู้พูดได้มีความคิดเห็นว่า ตนพอดีจะแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ จึงอยากจะให้ผู้ฟังรับฟังความคิดเห็นของตน ในขั้นนี้เป็นขั้น สร้างความประทับใจและโน้มน้าวอารมณ์ของผู้ฟัง

2.3.2.3 สร้างความเชื่อมั่น ในขั้นนี้ผู้พูดจะต้องยกตัวอย่าง ยกเหตุผลข้อเท็จจริง ข้อโต้แย้งต่าง ๆ ขึ้นมาอ้างอิงเพื่อให้ผู้ฟังเห็นด้วย การพูดชักจูงจะจะสำเร็จหรือไม่ อาจจะกล่าวได้ว่าอยู่ในขั้นนี้เอง

2.3.2.4 ใช้คิปในการพูดอย่างมีชีวิตใจ จริงจัง ซึ่งชัง ใช้ท่าทาง สีหน้าประกอบบ้าง มีน้ำเสียงที่เหมาะสม มีจังหวะหยุดให้คิด และใช้คำพูดที่มีน้ำหนัก มีความหมายตรงและสั้น ๆ ลงๆ เป็นต้น

2.3.3 ต้องพูดเร้าหรือกระตุ้นเพื่อให้ผู้ฟังลงมือกระทำ ในกรณีจะพูดเร้าหรือกระตุ้นผู้ฟังให้เกิดอารมณ์เห็นด้วยกับผู้ฟังและลงมือกระทำนั้นเป็นการยาก เพราะผู้ฟังทั้งหมดยอมรับความนึกคิดไม่เหมือนกัน บางคนซักจุ่งง่าย บางคนเกิดความลังเลใจ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ฟังมีพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และทัศนคติในเรื่องเดียวกันไม่เท่ากัน

ตามหลักทางด้านจิตวิทยาแล้ว ธรรมชาติของมนุษย์จะมีปฏิกิริยาตอบสนองสิ่งที่กระตุ้นทางร่างกาย ทางจิตใจ ทางสังคม และทางนิสัย

2.3.3.1 การกระตุ้นทางร่างกาย เมื่อผู้พูดต้องการจะพูดเร้าหรือกระตุ้นผู้ฟังทางร่างกาย แล้ว ผู้พูดควรจะพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ช่วยในการอุปกรณ์ของมนุษย์ สิ่งที่บำรุงบำบัดความสุข ให้อยู่สบายเป็นต้น

2.3.3.2 การกระตุ้นทางจิตใจ ในการพูดกระตุ้นทางจิตใจ ผู้พูดจะต้องพูดให้ผู้ฟัง มีความรู้สึกภำพภูมิใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเกียรติ มีความสามารถ ฯลฯ

2.3.3.3 การกระตุ้นทางสังคม ผู้พูดจะต้องพูดให้ได้ผลออกมารูปที่ว่า ผู้ฟังเป็น คนที่กว้างขวาง มีเกียรติ เป็นที่รู้จักในวงสังคม เป็นผู้ที่มีสิทธิ์เสมอภาคเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ในสังคมเหมือนกัน

2.3.3.4 การกระตุ้นทางนิสัย ในการพูดกระตุ้นทางนิสัยนี้เป็นการพูดให้สิ่งที่ดึงดูด ผู้ฟัง เช่น กล่าวชมผู้ฟังว่าเป็นผู้ที่มีรสนิยมดี มีงานอดิเรกหรือความสนใจในสิ่งแวดล้อมดี เป็นต้น

เมื่อผู้พูดได้พูดกระตุ้นให้ผู้ฟังมีความรู้สึกเชื่อถือแล้ว ผู้ฟังก็จะสนองผู้พูดโดยการลงมือ กระทำในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ

ในการพูดชักจูงใจนี้ ครูสามารถนำไปใช้ในห้องเรียน โดยการพูดชักชวนให้นักเรียน ประพฤติดนเป็นคนดี หรือยั่นหมั่นเพียรในการเรียน ส่วนผู้ที่ทำการค้าก็สามารถนำไปชักจูง ให้คุณมาซื้อสินค้าของตน อย่างไรก็ได้ ผู้พูดควรจะระลึกไว้ว่าในการพูดชักจูงใจคนนี้ผู้พูดจะต้องไม่ใช้การพูดชักจูงใจที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ถึงแม้ว่าการพูดแบบนี้เป็นการพูด ที่นักเรียนจะรับฟังได้ แต่ก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่นด้วย

แบบฝึกหัดบทที่ ๖

จงเตรียมเรื่องต่อไปนี้เพื่อไปพูดในที่ประชุมชน โดยเลือกหัวข้อละ ๑ เรื่อง (ใช้เวลา ๓-๕ นาที)

- ก. 1. ในงานชุมชนสังสรรค์ศิษย์เก่าโรงเรียน.....(โรงเรียนที่ท่านเรียนชั้น ม.ศ. ๔-๕) ท่านเป็นผู้ได้รับเชิญให้กล่าวคำปราศรัยในงานนั้น
2. ในงานพบปะสังสรรค์ของสมาคมผู้บำเพ็ญประโยชน์แห่งประเทศไทย ท่านเป็นแขกที่ถูกเชิญให้กล่าวคำปราศรัย
3. ในงานวันรับประทานเลี้ยงเนื่องในวันครู สมมติว่า ท่านเป็นครูอาสาที่ได้รับเชิญให้พูด หลังการรับประทานเลี้ยงแล้ว
- ข. 1. สมมติว่าท่านเป็นครูประจำชั้น ม.ศ. ๒ ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าเด็กนักเรียนในห้อง มีนิสัยเกียจคร้าน ไม่ยอมทำการบ้านเป็นส่วนใหญ่ ให้ท่านเตรียมพูดชักจูงให้นักเรียน ในชั้นเป็นเด็กดี มีความเข้มแข็งเพียร
2. เนื่องจากวันที่ 25-30 มีนาคมเป็นสัปดาห์หนังสือ ให้ท่านเตรียมพูดในงานนั้นโดยมี จุดประสงค์ ให้ประชาชนสนใจในการอ่านหนังสือมากยิ่งขึ้น
3. สมมติว่าท่านเป็นผู้ที่จะสมัครเข้าเป็นประธาน อศ.มร. (องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง) ท่านจะมีวิธีพูดให้นักศึกษา มร. ด้วยกันเลือกท่านได้อย่างไร (พูดให้นักศึกษา มร. พึงในโรงพลาศึกษา)

(ตัวอย่างการพูดเพื่อความมั่นเที่ยง)

สุนทรพจน์

ของนายป่วย อึ้งภากรณ์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย

ณ โรงแรมเอราวัณ

วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512

ท่านผู้เป็นประธาน ท่านอุบลลักษณ์ และอุบลสกุลพิไนธรรม

คำวันนี้ ผมจะขอยกເเอกสารดีๆของสมาคมธนาคารไทยมาเป็นกระทุ้สำหรับวิสัยทัศนา ขยายความ ก่อตั้งคือ “สหจั สามคุ ใจโก” ชื่อสมาคมธนาคารไทยแปลได้ความโดยย่อว่า สังจะ ความชื่อสัตย์ระหว่างกัน สามัคคี ความกลมเกลี่ยระหว่างกัน ใจจะ การยอมเสียสละร่วมกัน ดังนี้

ในการเลี้ยงอาหารค่ำประจำปีของสมาคมธนาคารไทยทุกปีมานี้ ย่อมจะต้องมีการ ก่อตั้งเศรษฐกิจการเงิน การคลัง และการธนาคาร เป็นหัวข้อสำคัญตามปกติ และภาวะ เศรษฐกิจของบ้านเมืองนั้นย่อมเกี่ยวพันพาดพิงอยู่กับการประกอบของบ้านเมืองโดยใกล้ชิด สำหรับ ปีนี้ก้าวจะหลีกเลี่ยงเรื่องการประกอบในที่ประชุมนี้เสียได้คงจะดี เพราะการลงทุนทางการเมือง เพิ่งจะยุติลงไปสองวันนี้เอง ควรในสมรภูมิยังคงอยู่ในประเทศไทยมีวาย นี่ประการหนึ่ง อีก ประการหนึ่ง สัตบุญชุ่ห่วงการธนาคารไทยคงจะสำเนียงแต่โดยดีว่า ในสมรภูมิการเมืองนั้น ไม่ว่าฝ่ายใดมีชัยหรือแพ้ชัย นายธนาคารทั้งหลายก็ยังมีหน้าที่รับผิดชอบในหลักการอยู่ดังเดิม ก่อตั้งคือ บริการประชาชนและรัฐบาลทางด้านการเงินเพื่อการพัฒนาด้วยเสียรภาพ อนึ่ง นายธนาคารกลางนั้นถึงรักษาความเป็นกลางในระหว่างพระครุฑาราเมืองโดยเคร่งครัด ฉะนั้น ในโอกาสนี้ธรรมกถาของสมาคมธนาคารไทย จึงเป็นร่มโพธิ์อันเดิมสำหรับนายธนาคารกลาง ที่มีหน้าที่จะต้องพูด

มนุษย์เราไม่ว่าจะครองชีวิตอยู่โดยสันโดษก็ดี หรือจะอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะก็ดี ย่อม ต้องอาศัยหลักธรรมเป็นเครื่องซึ่งทางดำเนินไปสู่ความเจริญ ถ้าปราศจากหลักธรรมเสียแล้ว มนุษย์เราอยู่จะประพฤติวนware และมักจะปฏิบัติไปในทำนองเบียดเบี้ยนเชิงกันและกัน อัน เป็นทางนำไปสู่หายนะแห่งสังคมของมนุษย์นั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีพุทธภาษิตสอนไว้ว่า “ผาติ ภิริยา อธิเทศสูง ปรัช การทำแต่ความเจริญ อย่าเบียดเบี้ยนเขา” และก็การที่ท่านประธานสมาคม

ท่านกรรมการ และสมาชิกของสมาคมธนาคารไทยได้ตั้งขึ้นเที่ยงตรงของสมาคมไว้ในหลักธรรมอันดี ย่อมทำให้มั่นใจได้ว่า เมื่อกำหนดคติของสมาคมไว้เป็นอย่างดีแล้ว สมาชิกทั้งหลายของสมาคมคงจะปฏิบัติตามคติธรรมดังกล่าว สมกับคำพูดภาษาชิดว่า “อุดานญูเจตถ้า กิริยา บดบุญมนุสตาติ ถ้าพร่ำสอนผู้อื่นนั้นได้ ก็ควรทำตนฉันนั้น” และเมื่อสมาชิกของสมาคมได้ปฏิบัติตามคติแล้ว ก็ย่อมสมควรได้รับความสรรเสริญว่า จะได้ประพฤติดี ประพฤติชอบ ปฏิบัติตนเป็นบัณฑิตที่น่ายนดี เพราะ “อนดุ๊บ บริจุฬาธิ อดุ๊บ คณฑาธิ บณุ๊โต บัณฑิต บ่อนวันสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ถือเอօแต่สิ่งเป็นประโยชน์” ฉะนี้

อันคติข้อแรกของสมาคม คือ สจุ๊ นั้น เป็นคุณธรรมเบื้องต้นแห่งสัตบุรุษหมู่เดิมและได้ จะแสวงธรรมปฏิบัติ ย่อมต้องอาศัยความเชื่อสัตย์ภัยในหมู่คณะเป็นที่ตั้ง จึงจะมีความเชื่อถือซึ่งกันและกันได้อย่างสนิทแน่นแฟ้น คณะเรاهั้งหลายที่เป็นนายธนาคาร ย่อมจะต้องพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงจะประกอบสัมมาอาชีวะได้โดยดี และในการนี้ความเชื่อถือซึ่งกันและกันเป็นปัจจัยสำคัญ เพาะสินเชื่อเป็นเครื่องประกอบอาชีพของพวกราษฎรุกคนพระท่านจึงสรรเสริญวาจากสัตย์ว่า “เป็นวากาที่ไม่วันตาย สจุ๊ ฯ อมดา วาจา” ดังนี้ แต่瓦าจасัตย์นี้นอกจากจำเป็นสำหรับหมู่นายธนาคารพาณิชย์ด้วยกันแล้ว ยังมีความสำคัญยิ่งในความสัมพันธ์ระหว่างธนาคารพาณิชย์กับธนาคารชาติด้วย เพราะธนาคารชาติเป็นแหล่งรวมแห่งสิทธิการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ทั้งหลาย ถ้าเมื่อได้ธนาคารพาณิชย์ได้ละเมิดสัจจะต่อธนาคารชาติ จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการให้ดอกเบี้ยเงินฝากเกินกำหนดก็ตี เกี่ยวกับการอุปโลกตั้งบัญชีเงินฝากจากอาณาจักร หรือเกี่ยวกับการควบคุมแลกเปลี่ยนเงินก็ตี เมื่อนั้นธนาคารพาณิชย์นั้นศีลขาด น่าเกรงว่าจะตกนรก ด้วยเหตุนี้ พระท่านจึงได้สอนไว้ว่า “สจุ๊ อุดุ๊ จชนุ๊ ฯ อหุ สนุ๊ โต ปติภูรูติ สารบุรุษตั้งนั้นในความสัตย์ที่เป็นอรรถและเป็นธรรม”

คติข้อสองของสมาคม คือ สามัคคี ความกลมเกลียวระหว่างกันนั้น เป็นธรรมที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับหมู่คณะ คนที่อยู่ในเรือลำเดียวกัน หากพร้อมเพียงกัน พายพร้อม ๆ กัน ก็จะถึงป้าหมายเร็วขึ้น ถ้าต่างคนต่างพายกันคนละที่ หรือมีไม่พายเอาเทาราน้ำ ก็จะสำเร็จประโยชน์ด้วยกันได้ยาก สมดังพุทธภาษิตที่ว่า “สุข สารุสุส สามคุคี ความพร้อมเพรียงของหมู่บังให้เกิดสุข” ฉะนี้ แต่ความสามัคคีนั้นจะเกิดขึ้นได้ และเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะยืนยงคงอยู่ได้เรียบร้อย ต้องอาศัยคุณธรรมอีก 2 ประการ กล่าวคือ อัชยาคัยไมตรี ความพันผ่อนหย่อนตามซึ่งกันและกัน ประการหนึ่ง กับความยุติธรรมในหมู่คณะนี้อีกประการหนึ่ง หากหมู่คณะได้

ขาดความประนีประนอม เกือกถูกกัน แต่ละคน แต่ละธนาคาร ปากก็พูดแต่ว่าจะสามัคคีกัน แต่นิ่งไม่กรรมและภาระนั้น กำหนดให้ผู้อื่นโน้มเข้ามาสามัคคีกับตน ตนเองไม่มีวันโน้มเข้าหาผู้อื่นแล้ว สามัคคีเกิดอยู่มีได้ อนึ่งแล้ว การเออัดเออเปรียบกันในทางอาชีพ การแข่งขันกันโดยมิชอบ ย่อมนำมายังความยุติธรรม ซึ่งเป็นเหตุผลบ่อนทำลายสามัคคีธรรมในหมู่คณะ ฉะนั้นบุคคลทั้งหลายจึงพึงละเว้นจากการทำงาน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมในหมู่คณะ จึงจะมีสามัคคีในหมู่คณะนี้ได้ “น ชาติเหตุปี กเรษย ปานป ปุลัญานิ กริราด สุหาวานิ ไนการ์ทำงานฯ เพราะเห็นแก่กัน การทำงาน อันนำสุขนาให้”

คงข้อสาม คือ จ้าโด การยอมเสียสละนั้น เป็นปัจจัยสำคัญแห่งสามัคคีธรรม ถ้าเป็นการยอมเสียสละให้กันร่วมกันในหมู่คณะ นอกจากนั้น บุคคลใดแฝเมตตาบริจากทรัพย์ กำลังแรง และเวลาให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นนอกหมู่คณะของตน ก็ย่อมจะได้อานิสงส์ เป็นที่รักที่ชอบที่นิยมและที่สรรเสริญแก่เทวะและมนุษย์ทั้งหลาย “ทท มตุตานิ คณุตติ ผู้ให้ย่ออนผูกในตรีไวได” ผู้ใดประกอบอาชีพได้ผลประโยชน์มาดีแล้วบริจาคผลประโยชน์นั้นบางส่วนแก่ผู้ยากไร้ ดำต้อยหรือพิการ หรือบวชจากเพื่อเกื้อกูลประโยชน์ฯให้พัฒนาไปโดยดี ย่อมได้เชื่อว่าเป็นสัตบุรุษ สมดังคำพุทธภาษิตที่ว่า “สุโน ต ตสุทิเต รตา สัตบุรุษ ยินดีในการเกื้อกูลสัตว์” ใจธรรมนี้ ถ้าเราปฏิบัติภายในขอบเขตอันสมควร เช่น ไม่ใช่เป็นไปในกำรงพลามทรัพย์ของผู้ฝ่ากเงิน หรือผู้ถือหุ้นในธนาคารเรา โดยเราอาจเชื่อเอาหน้าເອาตามว่าเป็นผู้บุริจัก ซึ่งแท้จริงเป็นทรัพย์ของผู้อื่น ถ้าเราด้วยการทำงานออกกองกองธรรมนิยมตั้งกล่าวแล้ว จะนำความเจริญมาสู่สามาชิกของสมาคมธนาคารไทยเป็นยิ่งนัก

ก่อนจบ ผู้จะขอถว่าสักว่าสักจะอึกเสากเล็กน้อย พับสั๊บสติปัญญาชี้กันและกัน สักจะที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้กล่าวในนัยที่ว่า เป็นความประพฤติชื่อตรงต่อกัน อันเป็นธรรมะอันควร เกิดทุนสรรษริญ แต่สักจะยังมีความหมายอึกประการหนึ่ง คือ การไฟแสงไฟความจริง เป็นสิ่งอันควรสนับสนุนอย่างยิ่ง เพราะสักจะตามนัยนี้ เป็นบ่อเกิดแห่งวิชาและเป็นเครื่องมือขั้จดอวิชาให้ปลาสนนำไป มืออุทาหรณ์ที่พึงนำมาถว่า ณ ที่นี่ คือ เมื่อผู้ว่าการธนาคารชาติต่างๆ ในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปประชุมกันที่เกาะนาหลีเมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ศกนี้ แล้วเกิดครั้งที่ร่วมกันไฟห้ามความจริงว่า ในรอบ 10 ปี曩หนานี้ คาดหมายได้หรือไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในด้านสมรภูมิเวียดนามและสมรภูมิอื่นๆ การเกษตรและอุตสาหกรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะดำเนินก้าวหน้าไปอย่างไร และตกลงกันว่าจะได้มีการวิจัยศึกษาร่วมกัน โดยธนาคาร

แห่งประเทศไทยเป็นเจ้าของเรื่องในเบื้องต้นนี้ เรียกได้ว่าต่างคนต่างฝืนในสังคมด้านวิชาการ เศรษฐกิจ การเงิน การธนาคาร เมื่อได้ความรู้แล้วต่างคนต่างจะได้ช่วยรัฐบาลและวงการธนาคาร วางแผนโดยยำตำแหน่งการให้เหมาะสมกับเหตุการณ์และทันแก่เหตุการณ์ เช่นนี้ ก็หวังได้ว่าจะก่อประโยชน์ร่วมกันโดยไฟศาล นับว่าเป็นการฝึกจะอันพึงสนับสนุน

แต่ในการฝึกจะตั้งกล่าวว่า ควรที่เราท่านทั้งหลายจะพึงวางแผนการพิจารณาไว้ให้รอบคอบโดยดี ในการแสวงหาวิชา หากเราตั้งกระทำให้มิด ๆ เนื่องไปเช่นเดียวกัน เช่นที่เราท่านทั้งหลายเป็นห่วงใจในทรัพย์สมบัติอันประเสริฐของชาติไทยที่ธนาคารชาติถืออยู่ คือ เงินสำรองระหว่างประเทศ และพยายามจะแสวงหาความรู้ ธนาคารชาติ จะจัดการเป็นประการใดนั้น ก็เป็นความห่วงใยที่ขอบอยู่ น่าสนใจอย่างแท้จริงที่ตั้งกระทำผิดพลาดไป ไม่เป็นภาระต่อหน้าธนาคารกำหนดว่าธนาคารชาติจะสนับสนุนเงินหรือญ้อมริกันหรือไม่นั้น ก็จะหาสัจจะได้ยาก เพราะตามแบบไม่เข้าประเด็นไม่ใช่หน้าที่ของการอะไรของธนาคารชาติไทยที่จะอาจเอื้อมไปสนับสนุนเงินหรือญ้อมริกันหรือเงินชาติใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าปัญหามีอยู่ว่าธนาคารชาติไทยจะรักษาทรัพย์สมบัติของชาติไว้ในรูปใดจะดี คำตอบก็มีอยู่แล้วในกฎหมายว่าด้วยเงินตราซึ่งระบุเป็นกรอบไว้ให้รักษาทุนสำรองเงินตราไว้ในรูปทองคำ เงินปอนด์สเตอร์ลิงและเงินหรือญ้อมริกันสามอย่าง ถ้าอย่างจะรู้ว่าในทางปฏิบัติทำอย่างไร ก็ดูได้ว่าธนาคารชาติลงทุนอย่างไรกับประเทศทุนรักษาจะดับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราซื้อขายเงินอย่างไร ขณะนี้เงินสำรองระหว่างประเทศเราถือไว้เป็นเหรียญญ้อมริกันเป็นส่วนใหญ่ประมาณ ๘๙% เพื่อหักผลประโยชน์ส่วนตัวไว้เป็นปอนด์สเตอร์ลิงเหลือเพียงไม่ถึงสิบัน ธนาคารชาติจะตั้งมั่นในหลักการอยู่เสมอที่จะรักษาทรัพย์สมบัติของประเทศไทยไว้ให้มั่นคงและได้ประโยชน์ สังคมความชริห้อนี้ไม่ต้องพูดไม่ต้องถกเถียงกันแล้ว ถ้าไม่เกรงใจว่าไม่ปลอดภัยของประเทศการเมืองเขามาที่ว่า “ทำดีกว่าพูด” ก็อย่างจะกล่าวว่า “ดูเขาทำดีกว่าฟังเขาพูด” จะนี้

วิสัยนาคากาของสมาคมธนาคารไทยมากกิจกรรมด้วยเวลาเพียงนี้ แต่ก่อนจบควรจะกล่าวอนุโมทนารัมภคากา คือ บทบาท และสมัญญาณานุโมทนาคากา คือ บทสัพพิช ดังนี้

“หัวหน้าที่เต็ม ย่อมมีสัมฤทธิ์การให้การณ์ได้ดี กานที่ท่านสามารถนักธนาคารไทย อุทิศให้พวกข้าพเจ้าในค่าวันนี้ ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ท่านประชาชนและสมาชิกทั้งมวล ฉันนั้นขออธิษฐานที่ท่านประทานแก่ ตั้งใจแล้ว ลงทุนโดยมั่นคง ขอความดีกิจทั้งปวงของสมบูรณ์เต็มที่ เกมน่องดวงจันทร์วันเพ็ญ แห่งอนแก้วนั้นอันส่วนได้ส่วนเสีย ให้ความยินดี”

“ความอัจฉริยะทั้งปวงของมนุษย์/ โรคทั้งปวงของท่านจะหาย อันตรายอย่ามีเกิดขึ้น ท่านจะเป็นผู้มีความสุข มีอานุสันต์ บุคคลผู้มีวิสัยทักษะในการ “ให้” นี้จะส่งไปก่อให้อ่อนน้อมต่อผู้ทรงคุณวุฒิเป็นนิตย์ ย้อมเจริญด้วยธรรม 4 ประการ คือ อารย ธรรม โภค สุข พลัง”

ท่านหั้งหลาย สำท่านจะถือศีล กีเซียบตามอธิยาศัย แต่อย่าเพิ่งถือศีลที่หน้า ขอบรดา อุบasa กอบาสิกาที่เป็นแขกมาในค่ำนี้ ใจโปรดพร้อมเพียงกัน ดีม เพื่อความสุขความเจริญของท่านประธานกรรมการและสมาชิกสมาคมธนาคารไทย

(ตัวอย่างการพูดข้ออ้างใจ)

ประชุม*

เรื่อง ขอให้เห็นแก่ชาติ

ของ นายชวลิต พุทธานุรักษ์

ณ หอประชุมโรงพยาบาลสงข์

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2495

สวัสดี ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

กระผมมีความยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มารับในวันนี้

เดี๋ยวนี้ประเทศไทยเราเป็นอย่างไรบ้าง? บางทีพากเราจะยังไม่ได้คิดให้รอบคอบ
สำหรับอย่างใดอย่างหนึ่งชาติใดเปรียบเทียบได้ยาก แม้แต่ชาติอื่น ๆ ทางภาคตะวันตกห้ามใจไปกว่า
ชาติไทยไม่ แต่ความรักชาติและความภูมิใจที่เราเป็นไทยนี้ สำคัญมากต่อประเทศชาติในสมัยใหม่
นี้แล้ว เราจะรู้สึกว่าเกือนจะสูญสิ้นไปเสียแล้ว ถึงกับในเวลานี้ในบางหมู่บ้านจะสำคัญ
มากไปเลย คน ๆ นั้นจะเป็นคนล้าสมัย บางคนไม่อยากที่จะสมาคมกับคนไทยด้วยกัน ไม่อยาก
ซื้อของที่ร้านค้าไทย และไม่อยากจะซื้อผลิตภัณฑ์ของคนไทยใช่ พากผู้ใหญ่ของเรางานเห็นว่า
ให้หรือมีเกียรติมาก สำคัญได้สมาคมกับชาวต่างประเทศ แม้พากชาวต่างประเทศนั้นจะเลวร้าย
กว่าพากเราเราก็ยินดีทำ คนไทยที่มีความรู้อย่างชาวต่างประเทศ หรือบ้านที่มีความรู้ดีกว่า
พากนี้ก็ยังถูกนับว่าเป็นพากที่โง่กว่า บริษัทคนไทยบางบริษัท แทนที่จะให้คนไทยด้วยกันเป็น
ผู้จัดการ อย่างชาวต่างประเทศเขาใช้พากของเรา ก็พากันนิยมชาวต่างประเทศไปตาม ๆ กัน
ขอให้พากเราจงตรรศดูว่า คนไทยเราหมดความสามารถแล้วหรือ?

ถ้าครได้ศึกษาภูมิศาสตร์โลกแล้ว จะเห็นว่าบ้านเมืองเรามีอยู่ในจำพากที่อุดม-
สมบูรณ์มากที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง แม้จะนั่นทางเมืองไทย ก็ยังสั่งอาหารจากต่างประเทศ
เป็นหนึ่ง ๆ คิดเป็นเงินหลายสิบล้านบาท ที่พากเราทำเช่นนี้ก็เท่ากับเรานำเงินออกนอกประเทศ
ออกจากอาหารแล้วก็ยังมีส่วนของอื่น ๆ อีกมากมายที่คนไทยเรานำเงินไปให้ชาวต่างประเทศ เมื่อ
เป็นเช่นนี้ เราก็จะค่อย ๆ เป็นหนี้ชาวต่างประเทศไปในที่สุด และสมบูรณ์ของไทยเรากลาย

* จากแนวความคิดเดิมของ ชวลิต พุทธานุรักษ์

เป็นของชาวต่างประเทศจนหมดสักวันหนึ่ง “ไม่ต้องดูอื่นไกล ในบ้านเมืองเรานี่ก็มีชาวต่างประเทศไป住จองที่ดินกันตาม ๆ กัน ห้าหากพวกร้าวไม่รักชาติ อุดหนุนชาติ และสามัคคีกลมเกลียวกันเหมือนสมัย ปู่ย่า ตายาย ของเราแล้ว ในไม้ข้าพวกราจะเป็นไทยแต่ซื้อ ร่างกายและการจะตกอยู่กับชาวต่างประเทศ! และคนไทยเราราจะเป็นคนยกคนจน เราจึงต้องตกเป็นทาสอำนาจเงินของชาวต่างประเทศ อยู่ในกรุงเทพฯ นี้ก็แล้วกัน อยู่ ๆ แล้วก็ถัยกับเมืองของชาวต่างประเทศไปเตียงแล้ว พวกราเองต้องอยู่ตามซอกเล็ก ตراอกน้อย แต่ชาวต่างประเทศกลับอยู่กันอย่างโอลังส่ง่าย การค้าและสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ก็เป็นของชาวต่างประเทศเกือบทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนี้ คิดหรือว่าเขาจะไม่ดูถูกคนไทย? แต่ไม่ใช่ความผิดของพวกรา เป็นความผิดของพวกรา เพราะเราดูถูกกันเอง และไม่คิดบำรุงส่งเสริมบ้านเมืองของเราเอง เพื่อบ้านข้างเคียงในทวีปเดียวกัน เข้าขันหน้าเราแทบทั้งนั้น ถึงเวลาแล้วที่พวกราจะต้องตื่นตัวบ้างให้ชาติเรามีความรักสามัคคีกลมเกลียวกัน ให้มีศักดิ์ศรีเสมอชาวต่างชาติ เราจะต้องช่วยกันทำงาน งานที่จะทำนั้นไม่มีอะไรมาก นอกจากการแนะนำให้พวกร้ารู้จักรักชาติ นับถือคนไทย และมีมนุษยธรรม

เราราจะช่วยเหลือกันได้อย่างง่าย ๆ คือ สำคัญไทยไม่นับถือคนไทย เราจะช่วยกันติดเตียนเข้า และหาโอกาสกีดกันให้เข้าออกจากการงานของคนไทย สำคัญต่างชาติดูถูกและเหยียดหยามเรา เราควรเรียกร้องให้รัฐบาลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตอบแทนแก่เข้าในทางที่ถูกต่อควรคนที่ทำงานไม่ยุติธรรมและเห็นแก่ตัว เราจะพยายามให้รัฐบาลไล่เข้าออกจากหน้าที่ ส่วนใครที่ไม่นับถือคนไทยด้วยกัน เราจะเหยียดว่าเข้าเป็นมนุษย์แต่เพียรร่าง

สำคัญไทยนี่ก็ทำงานร่วมกันดังกล่าวมาแล้ว ชาติของเราก็มองเห็นความเจริญอันแท้จริงให้เข้ามาบ้าง ขอให้พวกราจวัดพวกราด้วยกันเหมือนพี่น้อง โปรดอย่าให้ถือตนว่า วิเศษกว่าคนอื่นเลย และอย่ายอมให้ผู้อื่นถือตนว่าวิเศษกว่าพวกรา ผู้ที่มีความรู้ก็จะใช้ความรู้ความสามารถอย่างมีศีลธรรมทำประโยชน์ให้แก่ชาติ อย่าได้ถือพรารถือพวกร แต่ให้ถือว่าเราจะช่วยกันทำทุกอย่างที่ดีมีประโยชน์เพื่อชาติไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเรา

สวัสดี

วิจารณ์การอ่านหนังสือ*

วันนี้ ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับกรณีการอ่านหนังสือมากล่าวต่อท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจมาสั่งสอนคนหนุ่ม ๆ และไม่บังอาจมาชี้ช่องคนหนุ่ม ๆ เท่าที่ไม่กล้าก็ เพราะว่ามีเหตุผล 2 ประการ คือ

(1) ในระยะนี้ ชนชั้นปักษ์ของประเทศชอบกินสินบน มักจะกล่าวคำอบรม นักเรียนในโรงเรียนให้นักเรียนทุกคนตั้งมั่นในอุดมการณ์รู้จักเบ่งแยกความดี-ชั่ว มีหลักมั่นประจำใจ และมีนักการเมืองทรยศต่อชาติ มักจะมากล่าวคำสุนทรพจน์แก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย ให้นักศึกษามีขันธิธรรม มีความอุตสาหวิริยะ ชาติชาญต้องไว้ล้ำย ไม่เห็นแก่ลาภยศ ไม่หวั่นเกรงอิทธิพล ในสมัยแผ่นดินจีนเลี่ยดกึก (พ.ศ. 142) เม่งจื้อกล่าวสุภาษิตไว้บทหนึ่งเป็นความว่า “สันดานจีน ขอบอวดเป็นครู” จึงสันนิษฐานว่า บรรดา_nักเร่องอันซพลาสมันนั้น คงมีสันดานขอบสั่งขอบสอน จนเกิดคำสุภาษิตตกทอดจนถึงยุคนี้

(2) การอ่านหนังสือ ไม่จำเป็นจะต้องมีคนมาสั่งสอน คนขอบอ่านหนังสือ หยิบหนังสือมาอ่านได้อย่างสนับสนุนอย่างไร ก็อ่านได้เรื่องได้ราวดี คนไม่ชอบอ่านหนังสือ ถึงแม้มีคนมาจีಮาใช้ก็คงอ่านหนังสืออย่างไม่ได้ความมั่นของ สมมติในวิชาเลขคณิตครูตั้งเลข 5 ข้อ ให้บรรดานักเรียนทำ นักเรียนทำได้ถูกต้องอาศัยกลั่นกรองมาจากมั่นสมองของตนเอง ไม่ต้องพึ่งครูมายกให้คำแนะนำ นักเรียนที่ทำได้ผิด มีครูมายกให้คำแนะนำจนทำได้ถูก แต่เลขข้ออื่นก็ต้องอาศัยครูมายกแนะนำต่อไป ด้วยวิธีนี้ วิชาเลขคณิตของนักเรียน คนนี้คงไม่ปราดเปรื่องขึ้นมาได้

เพราะฉะนั้น ความคิดเห็นที่ข้าพเจ้านำมากล่าวในวันนี้ จึงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรแก่นักอ่านหนังสือ และก็ไม่มีความสามารถสนับสนุนให้คนไม่ชอบอ่านหนังสือ กลยุทธ์ เป็นนักอ่านหนังสือไปได้ ความคิดเห็นจึงย่อมเป็นความคิดเห็นเท่านั้น

ความจริง การอ่านหนังสือเป็นความเคลื่อนไหวอย่างหนึ่งในจิตใจของมนุษย์ แต่ “ไหนแต่ไรมา” ได้รับการยกย่องสรรเสริญว่ามีความสูงส่องยิ่งนัก นักประชัญจีนรุ่นลายคราม จึงพรรณนาไว้ว่า “โลกนี้มีสิ่งใดสูงส่องกว่าการอ่านหนังสือไม่” การอ่านหนังสือ จึงถือเป็นการอำนวยความสุข ก่อให้อารมณ์แจ่มใสอยู่เสมอ แต่ว่ามนุษย์สมัยนี้ถือว่าการอ่านหนังสือ

* เผยฯ แปลจาก สารคดีและนวนิยายของหลินหยู่อัง พะนควร; สำนักพิมพ์คสังวิทยา พ.ศ. 2507 หน้า 113-136

เป็นวิธีทางเลื่อนวิทยฐานะ มุ่งหวังในตัวรับผิดชอบ คุณผู้ชายล้านหนังสือ เพื่อรองรับงานในฝัน คุณผู้หญิงค่านหนังสือเพื่อหวังครอบครองชายในดวงใจ ล้านเพื่อเป็นคนใหญ่คนโต อย่างเป็นคน ค้อยซึ่มือซึ่มือ เป็นคนเมียครูบาร์ดาศักดิ์ เป็นนายหน้าหรือร่างค้าแผลงการณ์ ออกบัตรมาปันกิจ เยี่ยนคำโคลงจีนเป็นตลาดลายผู้กัน เป็นเสมีนใหญ่คุ้มเงินคุ้มวัยชีวี เป็นหมวดอุดจับฤกษ์ เลือก ยาม เป็นครูประชานาถอยหลอกเด็ก...อะไรจิตปักษ์ในท่านองเจียงกันนี้ เป็นการอาศัยซื้อ อ่านหนังสือ แท้จริงเพื่อหวังลูกชายเป็นใหญ่ จึงรู้สึกว่าดีกับหลักการอ่านหนังสือเหลือเกิน มีนักศึกษานำงคนนำเงินเพื่อแม่สมควรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย แต่ไฟฟ้าไปเอาต์ทางเล่น กีฬา วิ่งร้อนเมตร ซึ่งได้โล่ใบเบื้องเรื่องไฟอวดทางบ้าน วิธีการอ่านหนังสือแบบนี้ไม่เคยได้รับ ความสนับสนุนจากข้าพเจ้าเลย ดูเหมือนเกียรติมิได้ก่อสร้างพันธุ์ยำได้ก้าวการอ่านหนังสือเลย

เท่าที่มาสอนนักกันในวันนี้ ไม่ใช่สอนนาถึ่งวิธีการอ่านหนังสือแบบศึกษาภายในโรง เรียน และก็มิใช่มาแนะนำวิธีฝึกหัดทวนจำที่ครุ่นคิดให้ปฏิบัติ หลักการศึกษาในโรงเรียน มีข้อบกพร่องอยู่ 4 ประการ คือ

(1) การศึกษาในโรงเรียน ไม่ใช่เป็นการอ่านหนังสือ ในโรงเรียน ให้ท่องจำแต่บท เรียนและตำรา การท่องจำบทเรียนและตำรา ไม่ใช่วิธีการอ่านหนังสือ ปัจจุบันนักศึกษาใน มหาวิทยาลัย มีโอกาสอ่านหนังสืออ่านมากจักจำเขียว การหยินดีราชาบุษฎีแต่งนานมาย มาอ่าน ย้อมสื้ออ่าน นานมาย “สามก๊ก” และ “ซองก๊ก” ไม่ได้แก่ ความรู้เท่าที่ได้รับม้าแตก ต่างกันมากมายนัก หยินดีราชาจะต้องทราบจั่นมาอ่านจบสักเล่ม ถ่อมมีรสมีชาติ เทียบไม่ เท่าได้อ่านซึ่งขอเชื่อมชาติแน่ ๆ

(2) ในมหาวิทยาลัย ไม่มีหนังสือให้นักศึกษาอ่าน ในเหอสมุดมหาวิทยาลัยมีค่าย่าง กะปริงกะปอยไม่พอให้นักศึกษาเลือกอ่าน

(3) ในระหว่างศึกษาแล้วเรียน ทางการไม่ยอมให้อ่านหนังสือ เมื่อยุ่นห้องศึกษา นี่จะเป็นภัยชื่อบังคับไม่ให้อ่านหนังสือ ท่านอาจารย์ให้ศึกษาห้องจำแต่ตัวรา ใครขึ้นค่าน หนังสืออื่นก็ผิดระเบียบข้อบังคับ ข้าหากเขียนบังคับให้นักเรียนห้องตัวร้ายในห้องตั้งแต่เช้ายันค่ำ ก็มีผลเท่ากับบังคับนักศึกษาขึ้นไว้ในคอกตัวเช้ายันค่ำ

(4) ไม่ให้อ่านหนังสือตามแต่ความณ แผนกสารบรรณค่อยสอนด้วยเพื่อเตือนงานทุก เวลา โอกาสในการอ่านหนังสืออ่างสนใจออกสายตาใจรวมไม่ ในมหาวิทยาลัยสอนหนังสือ แบบให้หลักวิธีท่องจำ การสอนแบบท่องจำ ท่านอาจารย์ผู้สอนไม่ต้องมีภูมิรู้เท่าได้สอนได้ สอนดี

ศาสตราจารย์ของกล่าวในหลักสูตรภาษาไทย “หนังสือว่าไร้อ่างไร ท่านอธิบายให้ค่ายังนั้น เรียกว่าเป็นหลักวิธีศึกษาแบบท่องจำ” ถ้าหากว่าผู้ศึกษาคนใดมีความสามารถทางใจอาจารย์ได้ถูกต้อง อาจารย์ตั้งใจให้นักศึกษาตอบอย่างไร นักศึกษา ก็ตอบได้อย่างนั้น หมายความว่า นักศึกษาคนนั้น สอนໄล๊ดีค่ะແນະเด้ม เพราะว่าทายความในใจอาจารย์ได้อ่านถูกต้องแม่นยำ หลังจากนั้นก็แสดงความภูมิใจอย่างเหลือสันనิวา เป็นผู้สอบบรรชารพดี มีความภูมิใจว่ารู้ชาบประวัติศาสตร์ภาคพื้นยุโรป รู้เรื่องราวได้หมดเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ความจริงประวัติศาสตร์ภาคพื้นยุโรป รู้เรื่องราวได้ยังไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนร้อย

การที่ทางมหาวิทยาลัยใช้หลักวิธีศึกษาแบบท่องจำ เพื่อเป็นการสะดวกในการออกข้อสอบเมื่อถึงคราวสอบໄล๊ เชน ออกข้อสอบตามวัน เดือน ปีเกิด-มรณรงค์ไปล้วนในศัพท์ Adjective มือถือทั้งหมดกี่ประเกต? วิธีการสอบໄล๊แบบนี้ เพียงฝึกห้องจำเอาไว้ก็พอ ไม่จำเป็นต้องใช้มันสมองเลย ซึ่งก็เป็นวิธีการสอบໄล๊ที่อำนวยความสะดวกสบายแก่ทางการมหาวิทยาลัย ถ้านักศึกษาคนไหนพลาดโอกาสสอบหนึ่งปี เป็นนักถูกตัดคะแนน แต่ตั้งไว้ก็จะนั้น มันมิได้ก่อความรู้สึกแกร่งนักศึกษา แม้กระทั้งท่านอาจารย์เองก็เข้าสอบไม่ครับแม่นยำนัก ท่านต้องเปิดดูในตำรา ก่อนกำหนดข้อสอบ แต่ว่าตำรา ก็หาใช่ว่าเชื่อใจทั้งหมดไม่ สมมุติในตำราตอนหนึ่งระบุว่า จักรวรดิโรมันถึงแก่ล้มลง มีมูลเหตุสำคัญอยู่สามประการ ท่านก็ฝึกห้องจำเอาไว้ แต่ข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ตอนนี้ มีความสับสนอลหม่าน จนกล่าวเป็นหลายสิ่ยองระหว่างความ มีบันทึกทางท่านข้างว่า จักรวรดิโรมันถึงแก่ล้มลง เพราะมีอยู่ แพร่เชื้อไข้มาเลเรีย ซึ่งในตำราลดอตเล่มหน้าได้ระบุข้อเดียวกันนี้ไว้ไม่

การอ่านหนังสือที่ถูกแบ่ง ก่อนอื่นต้องอ่านอย่างที่เรียกว่า “ก้าวคัมมี่เดสก้าร์” เมื่อได้ก็หยิบหนังสือขึ้นอ่านทันที ไม่มีการแบ่งฐานะบุคคลว่า ท่านผู้นั้นเป็นนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย หรือเป็นนักศึกษาอยู่นอกมหาวิทยาลัย เป็นถึงศาสตร์หรือเพียงแค่นักศึกษา เป็นนักธุรกิจหรือนักการเมือง จะเป็นบุคคลในฐานะอันใดก็ตามแต่ ขอแต่เพียงเป็นบุคคลที่เป็นอิสระแก้แล้วกัน การอ่านหนังสือในแบบนี้ อ่านฟื้นใจปัญญา สังเกตความทึ่งแต่ตัว น้อมรับในสิ่งใหม่ๆ เพิ่มความรู้ ใจดี ก้าวเดินทาง อบรมสั่งดูบุญกิจอาบัณ มนุษย์เกิดมา มีสันดานเต็ต ตัวมา คือชอบเรียนชอบถาม พอดีกับโถึงขึ้นเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ก้มกนูกสิ่งแวดล้อมรอบตัว กำบังดวงปัญญาเอาไว้ เรียนกายจึงคล้ายกับถูกเยื่อหุ้มไว้ชั้นหนึ่ง ความเฉลียวฉลาดค่อยๆ ลดน้อยลง นิสัยกำแหงดื้อรั้นตามมา สดปัญญาดูไม่เข้าท่าทุกที การย่านหนังสือก็เพื่อมุ่งหมาย

ลอกເອາເຢື່ອທີ່ຫ້ອໜັນນີ້ອກໄປ ໄກລອກເອາເຢື່ອອກໄປກີເປັນນັກອ່ານໜັງສື່ອຍ່າງເຕີມກາດກຸມືໃນເວລາເດີຍກັນກີ ຈະໜັນອ່ານໜັງສື່ອຍ່າສົມອ ຄວາມຄິດຄວາມອ່ານຈຶ່ງສາມາຮັດແລ້ນບັນດີປັບປຸງ ເປັນບຸຄຄລກັນສັມຍ່ອຍ່າສົມອ ນີ້ສັຍກຳແທງດີ້ອ້ວນເກະຕົວໄມ້ຕິດ ຜູ້ທີ່ມີມັນສົມອເສື່ອມໂກຮມ ກີເພຣະມີແນວຄວາມຄິດອັນສັ້າສັມຍ່າມີ່ໜັນອ່ານໜັງສື່ອຍ່າສົມອ ນານ ຖໍໄປກລາຍເປັນຫວຼົບຮານ ຄວ່າມກີ ເພຣະະນັ້ນ ຄວາມໝາຍ່ໃນກາຮອ່ານໜັງສື່ອ ເພື່ອກ່ອນບຸຄຄລໃໝ່ຄວາມຮອບຮັ້ງ ໄຈໂຄກວ່າງຂວາງ ໄນສື່ອດີ ດີ້ອ້ວນຕ່ອງໄປ

ໃນດ້ານກຸມປິ່ງສູງ ມູນຍົກເຮົານີ້ກຣຄນະຂຶ້ວິຕປັບເປັນຫລາຍຮະຍະ ເນື້ອຍ່ີໃນເຂົາວິຂໍ ມີຄວາມຮູ້ສຶກຂອຍ່ເສົມວ່າ ຕັ້ງເຮົານີ້ຂ່າງໃນມີຄວາມຮູ້ອ່າະໄຣເລຍ ເນື້ອຍ່ໃນວັນສີນາຂັ້ນທາວິທາລັ້ນ ກລັນມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າມັນຂ່າງແສນຮູ້ໃນກ່ວ້າທຸກອ່າງ ພອດເວົ້ວຈາກມາທາວິທາລັ້ນອົກມາພົງຍູ້ຂຶ້ວິຕ ຈຶ່ງຮູ້ສຶກຕົວວ່າຍັງໃນມີຄວາມຮູ້ອ່າະໄຣເລຍ ຄຽ້ວ່າມີມັນຂໍ້ມືມວ່າ ອູ້ຂ່າງຮູ້ທີ່ທຸກອ່າງ ພອນາຄື່ນັ້ນປາຍແທ່ຂຶ້ວິຕ ຄື່ອປັ້ງໜົມວ່າ ເປັນອັນແນ່ນັດວ່າ ໃນມີຄວາມຮູ້ອ່າະໄຣເລຍ

ເນື້ອຍ່ໃນວິຊາເປັນນັກສຶກສາ ວິຊາຫລັກຈິຕິວິທາເຄີຍເຮັນນາ ວິຊາປະວັດຕິຄາສຕ່ຽງກຸມີຄາສຕ່ຽງ ກີເຄຍຮ່າເຮັນນາ ວິຊາເຄຣະຫຼູຄາສຕ່ຽງແລະວິທາຄາສຕ່ຽງເຄຍຮ່າເຮັນນາທັງນັ້ນ ຕລອດຈົນກະຮະທັ່ງວິຊາສຶກສາ ແກ່ງວຽກຮົມສາກລ ກາຮເທັນີກແສງເສື່ອງ ພລັງງານໄຟຟ້າ ກີເຄຍຜ່ານກາຮົກສາມາອ່າງຫຳ່ອງ ຈຶ່ງມີຄວາມກຸມໃຈສົມອ ມີຄວາມຮູ້ອ່າະທຸກອ່າງ ຄຽ້ວ່າສຳເນົາຈາກມາທາວິທາລັ້ນ ມີເພື່ອນມາລອງກຸມວ່າ “ອົງກົດກາວັດສິນທີສັງຍູ້ນານາຫຼາດຕີຕັ້ງອູ້ທີ່ໃຫ້” ຄໍາຕອນຍ່າງດີຄື່ອງ “ເຮື່ອງພຣະນີ້ອ້າວ່າໄໝເຄຍເຮັນມານີ້ຫວ່າ” ລອງກຸມອີກທີ່ວ່າ “ກາຮົມເນັ້ນງານຮະບອບຟັສົມໃນອິຕາລີໄດ້ຮັບຜລື້ອັ້ນໃຫ້ແລ້ວ” ກີຕ້ອງຕອບວ່າ “ເຮື່ອງພຣະນີ້ໄໝມີໃນຕໍາຮານີ້ຫວ່າ” ຈຶ່ງເປັນອັນຍຸດີໃຫ້ວ່າ ບັນທຶກທ່ານຜູ້ນີ້ ຍັງໄມ້ຮູ້ອ່າະໄຣເລຍ ຕ່ອມາຊີວິດຕໍ່ເນີນມາຄື່ນັ້ນມັນຍົມວ່າ ກີຕົບແຕ່ງກຣຣຍາ ສ້າງຕົວ ສ້າງໝາດ ມີໂອກາສປລຸກຕິກ ຂໍອເສື່ອງໂດ່ງຕັ້ງ ເປັນດາວສັງຄມ ເຮັມສວມແວ່ນຕາ ໄວ້ທັນວັດຖື່ອໄມ້ເທົ່າແບບຝ່າງ ກາຮງານເປັນປົກແຜ່ນ ລັກງານມັນຄົງ ອູ້ຂ່າງກຸມໃຈເປັນນັກທານ ຈຶ່ງມອງເຫັນສິ່ງແວດລ້ອມມັນຂ່າງຂວາງຫຼູ້ວາງຕາພຶສຶກ ເຫັນຜູ້ທີ່ສົງສວມອກຮັນໜີ່ຈຸດປັດ ດັດຜົມ ເສີມສວຍ ເປັນກາຮົມເສື່ອມເສີຍຕິລຮຽມ ວິມນຮຽມ ລັກທີ່ສັງຄມນີ້ຍົມ ອື່ອ ລັກທີ່ຄອມມິວນິສົ່ຕໍ່ ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍ່ໃນລັກທຸກໆກົດມາຮົກກໍ ຕ້ອງເປັນພລພຣຄໃນບັນກາຮກກ່ອກປົງກົດປັບປຸງ ກາຮຄົມກຳນົດຜົດປົມຮຽມໝາດ ໄຮສີລຮຽມ ກາຮພື້ນຸ່ມຕົກທັນສັມຍ່າເປັນແນວທາງນຳປະເທດໝາດຕີສູ່ທາງໜານະ ລັກກຳຕົ້ງສູງໃນສົມກົດໂບຮານຈິນ ຜູ້ເຮືອບເຮັງຈື້ອທ່ານຂອງຈື້ອ ຕໍ່ຫຍືນເປັນຜູ້ວິເສະ່ງສ້າງໂລກດູ້ອັນມີຕ້າວັນແນ່ ຈຶ່ງອູ້ເປັນຄົນຂ່າງຮູ້ໄປໝາດທຸກອ່າງ ຄວາມ

จริงบุคคลประเทกนี้เห็นห่างหนังสือไปนานวัน นิสัยถือดี ถือตัว ดื้อรั้นจึงหวนกลับมาเล่นงานเวลาได้กีตามพบกับบุคคลประเทกนี้ จงอย่าโกราคร้ายให้ถึงขั้นลึกซึ้งนัก ต่อบุคคลที่เป็นนักอ่านหนังสือตลอดเวลา ถึงแม้วัยจะสูญขั้นชราภาพ ก็ดูยังหนุ่มแน่น กระซูมกระชวย ความคิดความอ่านเฉลี่ยวฉลาดหลักแหลมกว่าคนหนุ่ม ทั้งนี้ก็ เพราะดำรงตนเป็นนักอ่านหนังสือทุกโอกาส น้ำใจต้นน้ำใจจึงมิได้แข็งกร้าวเป็นหินสีปังเค ความคิดความอ่านเปรียบเป็นวัตถุโบราณเจ้มีคุณค่าอยู่เสมอ.

ความหมายในการอ่านหนังสือเพื่อปลดเปลือกความคิดเห็นในแนวทางอันล้าสมัย ขัดสิ่งที่เรียกว่า “รู้” ไม่ถึงการณ์ ท่านเชินแสงหวังชันกุ่ล่าวพรพรรณฯ ไว้ว่า คนไม่ชอบอ่านหนังสือคุยกับกันไม่เป็นรสน มีใบหน้าที่น่าเกลียด บุคคลประเทกนี้ไม่แต่มีกันอย่างชาดีนิวงการธุรกิจ-การเมือง แม้กระทั้งในวงการศึกษาที่มีอยู่จำนวนไม่ใช่น้อย เป็นนักธุรกิจ-การเมือง พูดจาไม่เข้าท่า ยังไม่เป็นไร ถ้าเป็นกันในวงการศึกษา ก็ถือสิ่นท่าเต็มที่ คำว่า “ใบหน้าน่าเกลียด” มิใช่หมายถึงคนมีใบหน้าไม่สวย ไม่ช่างประจำ ไม่โปรดยิ้ม ก็เป็นคน “มีใบหน้าน่าเกลียด” ในเวลาเดียวกัน คนรูปงาม นามก์พระชوبแค่นั้นเรา ชอบจับมือปีบไว้เหล ก็มิใช่หมายความว่าเป็นคน “มีใบหน้าน่ารัก” อย่างหารูปหล่อเชิญไปเลือกได้ตามสถานลีลาศ สนามแข่งหมาตีนโรงศึกษาล้มให้เลือกมากมาย นักการเมืองรูปหล่อบางคนพูด เพราะ แต่จัดอยู่ในประเภท “มีใบหน้าน่าเกลียด” ก็ได้ เพราะฉะนั้น การอ่านหนังสือกับส่วนสัดของใบหน้า จึงมิได้มีความสัมพันธ์กันเลย หนังสือไม่ใช่เครื่องแต่งหน้า เมื่ออ่านแล้วก็สามารถเสริมสวยแก่ใบหน้า ใบหน้าน่าเกลียดหรือไม่อยู่ในทรงคนของบุคคล บางท่านชมคนงานที่มีใบหนารูปไป เมื่อคราวมีใบหน้าเป็นรูปไปห้าน คิ้วหักเหมือนใบริ้ว พนเรียนเป็นเจ้า ริมฝีปากแดงสดใส ก็จัดอยู่ในขบวนนางฟ้าทั้งนั้น แต่คนมีอารมณ์สนุกเยี่ยงหลีลิบยง ท่านชมคนงานในแห่งงามด้วยจริยา ท่านให้แก่คิดว่า “ผู้หญิงมีความงามสามส่วนบนใบหน้า แต่มีจรอบางมีเป็นส่วนประกอบ ก็เท่ากับมีความงามถึงหกเจ็ดส่วน ผู้หญิงที่มีความงามถึงหกเจ็ดส่วนบนใบหน้า แต่ไร้จรอบางมีเป็นส่วนประกอบ ก็เท่ากับมีความงามเพียงสามส่วน” ผู้หญิงบางคนที่มีดวงหน้าเรียบ ๆ เมื่อมีโอกาสร่วมสนทนากับเธอ จึงรู้ว่าเธอช่างน่ารักจริง ผู้หญิงบางคนชอบแต่งชุดอาภรณ์โกลหรู หน้านวลด้วยแป้งผุ่น ดูเชօคล้ายตุ๊กตาฝรั่ง คล้ายเป็นแจกันดอกเหมยดูเชօในแห่งเป็นเครื่องประดับห้องรับแขก เป็นการเหมาะสมอย่างยิ่งเมื่อมีโอกาสร่วมสนทนากับเธอ จึงรู้ว่าเธอไร้ภรรยางาม ร่วมสนทนากับเธอจึงไม่เป็นรถ

การที่หัวข้อถูกกล่าวถึงในหน้านี้ก็คือ “ไม่ใช่เรื่องของความเชื่อในสิ่งใดๆ ก็ตามที่เป็นจริง” หรือ “ไม่ใช่เรื่องของความเชื่อในสิ่งใดๆ ก็ตามที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้” นั่นหมายความว่า “ความเชื่อ” ไม่ใช่เรื่องของความจริง แต่เป็นเรื่องของความเชื่อในสิ่งที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ซึ่งหมายความว่า “ความเชื่อ” ไม่ใช่เรื่องของความจริง แต่เป็นเรื่องของความเชื่อในสิ่งที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้

การอ่านหนังสืออุปกรณ์ เมื่อได้รับหนังสือแล้ว ผู้อ่านจะต้องมีความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็น เช่น การอ่านหนังสือภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ฯลฯ รวมถึงความสนใจในเรื่องราว สถานที่ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ฯลฯ ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาและรายละเอียดของหนังสือได้มากยิ่งขึ้น แต่หากผู้อ่านไม่มีความรู้ทางด้านนี้ อาจจะทำให้เข้าใจผิดพลาด หรือไม่สามารถอ่านและเข้าใจเนื้อหาได้เต็มที่

เมื่อผู้อ่านได้อ่านหนังสือแล้ว ควรลองเขียน感想 หรือสรุปเรื่องราวที่ได้อ่าน หรือเขียนบทวิจารณ์ แสดงความคิดเห็น หรือเสนอแนะแก่ผู้อ่านคนอื่น นี่คือการฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียนที่สำคัญ

การอ่านหนังสือภาษาไทย ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ทางภาษาไทย เช่น การอ่านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ภาษาต่างประเทศ ฯลฯ รวมถึงความรู้ทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ศาสนา ฯลฯ ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาและรายละเอียดของหนังสือได้มากยิ่งขึ้น แต่หากผู้อ่านไม่มีความรู้ทางด้านนี้ อาจจะทำให้เข้าใจผิดพลาด หรือไม่สามารถอ่านและเข้าใจเนื้อหาได้เต็มที่

แต่ละบุคคลย่อรองแตกต่างกัน คำพังเพยอ้างกฤษช่าว “กบกนี่กินเป็นยาบำรุง ลักษณะนี้กินเป็นยาฟื้นฟู” บางคนจะคิดว่าหงส์สือที่เป็นบทประพันธ์ของนักเขียนเชื่อเสียงโดยดัง เห็นเขา吟กัน ก็เชื่อไว้สักเล່ย อ่านไม่รู้เรื่องก็คงได้เชื่อว่าเป็นคนตามทันสมัยนิยม ในที่สุดไม่เกิดประโยชน์ สักนิด เวลาผ่านไปนานวัน เมื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เหมือนกับเกิดฝันเร้ายไปชั่วขณะ หนึ่ง จนกระทั่งไงความรู้สึกชิงกระอ่าเห็นสือไปตลอดชีวิต พ้อเอียดึงหงส์สือ ก็เกิดอาการปวดศีรษะหันเท็จ เบคาเร็ด ขอร่วงกล่าวว่า ฯลฯ จึงยกให้ส่วนมาก พ้ออกจากมหาวิทยาลัย ไม่ยอมค่าานบทกวีและประวัติศาสตร์ลึกต่อไป เพราะว่าในขณะที่รัฐไม่ยังคงไว้ซึ้ง ภัยคุกคามการบังคับให้ฟันใจห่องจำเอ้าไว้.

การค่าานหงส์สือ อย่างเป็นอ่าาโดยเด็ดขาด ความรู้และความคิดย่อมเจริญเติบโตตามวัยเป็นเว็บ ๆ เป็นหลักการที่ดำเนินแก้ไปตามธรรมชาติ เชน ความเติบโตและร่วงโรยของตศกไม้ม ในหญ้า การหันเหติศทางสำราญน้ำไหล ต่างย่อมมีสภาวะการณ์ดำเนินไปตามธรรมชาติ กำลังเป็นธรรมชาติย่อมไม่เกิดผลตัยต่ประการใด ตัวไม่ใช่ที่แฝกไปสาขาน้ำท้องก็ได้ สายพันธุ์สิงคโปร์ขึ้นมา ภัยกับเบนแม่สาขามาทางทิศเหนือ มีละนั้นทึ่งแก้อับเฉาจากเส้นชาก เมื่อชารน้ำไหลไปกระแทกโขดหินผาชันเข้า น้ำก็หันเหติศทางให้ไปทางอื่น มันย่อมไม่เป็นกระบวนการอยู่อย่างนี้ตลอดกาล ขอแต่เพียงให้หงส์สือไปตามวิถีทาง สายวันนี้ไปคงมีโภกกาลให้ไปถึงปากน้ำเยซอ (ดุงไห) เพราะจะนั้น ไม่เลิกเจริญไม่มีแห้งสือหาเต็จ เป็นสำหรับด้องค่านได้ทุกคน เพียงแต่ไม่โภกสาหัสเท่านั้น สายแท้แห่งหงส์สือ ไม่ควรย่ออย่างหนึ่ง อาจก่อภาระจำเป็นเพื่อค่านหงส์สือจนได้รัศค่าย่างหนึ่ง อาจเป็นแห่งหงส์สือกลับกันที่หมายสำหรับห่านได้ค่าน แต่ไม่ใช่ภาระสำหรับช้างเผือกค่าน อาจอ่อนกำเนิดเพียงโภกกาล แต่อาจไม่ได้ในโภกสาหัส ทึ่งแม่จะรังหงส์สือ จำเป็นที่ต้องค่านกันในโภกสาหัส แต่ก็ไม่ใช่เรื่องมีภาระค่านกันที่ต้องรังหงส์สือในโภกสาหัส ความรู้ยังเจริญเติบโตไปไว้ทัน ย้อมค่านกันไว้ให้หงส์สือดึงให้ไปนั้น ย้อมไม่สมควรค่าน เป็นอุปกรณ์ หงส์สือค่านให้รั่วไปแล้วก็รีบมีอุปกรณ์หันหัวให้เริบ หมายความว่าไม่สามารถหงส์สือหันหัวได้โดยทันที หงส์สือหันหัวให้เริบอยู่ ที่หงส์สือหันหัวไม่ได้เรื่องของ ตกรอกไว้ก่อนเพื่อนก่อจดวน ฟังๆ หงส์สือหันหัวก็ภาระนิดน้อย ใจหงส์สือหันหัวครุให้ส่องจอดวน จึงค่านกันให้หงส์สือหันหัวได้เร็วๆ หงส์สือหันหัวที่หงส์สือหันหัวที่หมายสำหรับสามัญชนให้ค่าน ไม่มีอั้งค่านไม่รู้รถ จังหวัดค่านชั่วหาร้าว หลอยเป็นต่อราหอยับชั้นมาอ่านอีกที ค่าวานนี้อ่านรู้สึกให้อ่านต่อไปเบื่อ.

หนังสือเล่มเดียวกัน ผู้อ่านคนเดียวกัน โอกาสหนึ่งอาจอ่านหนังสือได้รஸอย่างหนึ่ง เปรียบเหมือนพิศดูภาพถ่ายคนใหญ่คุณ โถ่กำลังมีชื่อเสียงหรือเปรียบเหมือนอ่านบทประพันธ์ ของนักเขียนกำลังมีชื่อเสียงโด่งดัง เมื่อดูภาพหรืออ่านดูในขณะที่ยังไม่รู้จักมากจึงต่อ กัน ยอมอ่านได้รஸอย่างหนึ่ง พอรูจักกันมีโอกาสได้สนทนากัน หรือมาดูมาอ่านอีกที ยอมเกิดความ ซาบซึ้งอีกอย่างหนึ่ง หรือดูภาพอ่านดูหลังจากประกาศเลิกคบกันแล้ว ยอมได้รับรสอีกอย่าง หนึ่ง เริ่มศึกษาคัมภีร์ยิเมื่ออายุสี่สิบห้า ยอมได้รஸอย่างหนึ่ง เริ่มศึกษาคัมภีร์ยิเมื่ออายุห้าสิบ ก็ยอมได้รஸอย่างหนึ่ง หนังสือดียอมมีคุณค่าในการอ่านช้า เมื่อมีความคิดลึกซึ้ง ความรู้ ก็ยอมก้าวหน้าตามอ่านหนังสือก็ยิ่งมีรஸ ขณะนี้ข้าพเจ้าอ่านบทวิจารณ์ของ Land ช้าอีกครั้ง ยอมมีความรู้สึกที่แตกต่างกันเมื่ออุปนิษัทฯ ในเยาววัยถึงแม้รู้สึกอกรสในบทวิจารณ์ของ เข้า แต่ยังมิได้ทำการสัมผัสในดวงวิญญาณอย่างจริงจัง จึงยังไม่มีความซาบซึ้งในลีลาการเขียน ของเขาว่ามีดีวิเศษแค่ไหน ในเยาววัยของท่านจะมีผลเจียงไคเช็คอาจไม่เคยเข้าเรียนชั้นประถม ศึกษาหรือเคยเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา และไม่เคยอ่านเรื่องภูมิศาสตร์ หรืออ่านภูมิศาสตร์ อย่างไม่เป็นรส แต่ว่าทุกวันนี้ท่านเปิดดูแผนที่ชายฝั่งมหภาคเกี้ยวน ท่านเปิดดูแผนที่ได้อย่าง อกรสเป็นอย่างมากที่เดียว.

การอ่านหนังสือต้องแบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเป็นนักเขียนฝ่ายหนึ่งเป็นนักอ่าน นัก อ่านหนังสือยังแบ่งได้อีกหลายประเภท นักอ่านบางคนอ่านหนังสือในลักษณะท่าทีเฉย ๆ แต่ นักอ่านบางคนอ่านหนังสือที่นั่นถึงขนาดตื่อกหุบโต๊ะ เพราะฉะนั้น การอ่านหนังสือ ผู้อ่าน ต้องมีสันนิษมิกส์เดียงกับหนังสือ นักอ่านหนังสือต้องเลือกนักเขียนอาวุโสที่มีแนวทาง ความ คิดในแนวเดียวกัน หมายความว่าต้องอ่านหนังสือที่มีทรรศนะตรงกัน จึงจะก่อเป็นรสขึ้น อย่าริอ่านเป็นนักหนังสือประเภทว่าอะไรกันเป็นอันขาด เป็นหนังสือประเภทปรัชญา จงจือ หรือชุนจือ ก็ได เป็นหนังสือประเภทบทกวี ชูตุป้อ หรือ ฉิงชีชุ่ม ก็ได เรายอมไม่ สามารถอ่านได้รஸทั้งหมดในเวลาเดียวกัน จึงต้องเลือกเอาประเภทที่มีสันนิษมิกส์เดียงกัน ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เมื่อเราเลือกได้ควรทางวรรณกรรม เราถูกอ่านได้ด้วยอารมณ์ชื่นบาน แจ่มใสในดวงวิญญาณ จึงได้รับผลสะท้อนอย่างแรง คล้ายกับตัวดังฟักตัวออกจากไก่ เมื่อ ได้ยินเสียงฟ้าคะนองในฤดูใบไม้ผลิเป็นครั้งแรก ชีวิตใหม่ก็เริ่มในจักรวาลใหม่ต่อไป George Eliot สารภาพว่าอ่านงานของ รุสโซ่ เมื่อันกับร่างกายกระทบกับกระแสงไฟฟ้าอยู่ตลอดเวลา นักปรัชญาใหญ่ ๆ เช่น เบอนาร์ดชอร์ว์ ท่านยกย่อง Henrik Ibsen เป็นปรมาจารย์ Nietzsche

ท่านยกย่อง Arthur Schopenhauer เป็นบรมครู ถึงแม้นักปรัชญาทั้งสองเป็นลูกศิษย์ประเภทไม่นับอยู่ในขบวนหัวแก้วหัวแหวน แต่แนวทางชีวิตของท่านอาจารย์ทั้งสอง คงก่อวิธีทางที่เป็นอุดมคติแก่ลูกศิษย์เอกอย่างแม่นมั่น จึงนับได้ว่าเป็นหลักการเบื้องต้นในการอ่านหนังสือคือความรู้สึกและสัมผัสระบบนิยมตรงกัน ต่อมาจึงอ่านหนังสือได้อย่างมีอรรถรส คล้ายกับลม ใบไม้ผลิแปลงเป็นลมฝน ก่อให้มวลสรรพสิ่งได้รับความสดชื่น เป็นสัญลักษณ์บ่งถึงความก้าวหน้าตลอดไป.

ใครเป็นนักเขียนรุ่นอาวุโส ที่มีรสนิยมคล้ายคลึงกับท่าน ไม่มีครรภ์เท่าตัวท่านเอง จึงไม่จำเป็นต้องไปรับคำแนะนำจากใคร ๆ และก็ไม่มีครับอาจมาฝืนใจท่านได้ นักเขียนที่เขียนถูกใจท่านเพียงแรกครั้งก็รู้สึกมีความสนิทสนมนานวัน ท่านชูตุนป้อมมีโอกาสได้บรรยายความรู้สึกที่สุมอยู่ในอก ก็เมื่อคราวได้อ่านหนังสือประชัญญาของจวงจื่อในคืนหนึ่ง ดีกสังดัด เหยี่ยง จงหลังอ่านบทกวีฉันหุนฉางอย่างมีความรู้สึกถึงขนาดเปล่งเสียงออกมากอย่างสิ่มตัว ความหมายมีคล้ายคลึงกับ “รักแรกพบ” (Love at first sight) เมื่อมีโอกาสได้พบกับนักเขียนประเภทนี้ ก่อความรู้สึกตลอดเวลาว่า พบกันเมื่อเกือบสายไปที่เดียว

นักอ่านหนังสือยอมรับนักเขียนขนาดที่ตนยอมยกย่องบุชา ก็คือนักเขียนประเภทมีรสนิยมตรงกัน เมื่อมีโอกาสได้พบคนรักทางวรรณกรรม คนรักทางวรรณกรรมคนนี้ ยอมมีมนต์เสน่ห์เป็นพลังดึงดูดท่านไว้ ท่านต้องมีมนต์เสน่ห์อย่างร้อนแรง จนกระทั่งมีรูป รส กลิ่น เสียงในสภาพที่คล้ายคลึงกันมาก การต้องมนต์เสน่ห์ในลักษณะอาการแบบนี้ ยอมเกิดประโยชน์แก่ผู้ต้องมนต์มิใช่น้อย ต่อมามีอายุเติบโตขึ้นตามวัย อาจเป็นคนรักเก่าไปหลงรักคนรักใหม่ พอมีโอกาสพบคนรักใหม่สองสามคน หรืออาจเป็นสีหัคัน จนกระทั่งท่านจัดเจนในเชิงรัก ควรนั้นความคิดความอ่านย่อมสมบูรณ์อย่างเต็มที่ ก็อาจเลื่อนวิทยฐานะจากนักอ่านมาเป็นนักเขียนต่อไป แต่ว่าถ้าหากว่าตลอดเวลาไม่มีโอกาสพบคนรัก ได้แต่มองโน่นทึ่มมองนี่ที่ยอมอ่านหนังสือได้อย่างไม่ซึมซาบถึงส่วนลึกในดวงจิต คล้ายกับเป็นชีวิตรักชั่วแล่น ชีวิตที่เป็นรักชั่วแล่นย่อมไม่มีอะไรเป็นพันธะทางใจ ความรู้สึกลึกลับนี้ไม่มีโอกาสเพื่องฟูอย่างแน่นอน

ผู้ซึ่งเคยผจญภัยกับชีวิตรักมาแล้ว ยอมรู้ความหมายคำว่า “หมกมุน” และ “ฝันเรียน” เป็นน้ำคำที่หลอกลวง นักศึกษามักหลงเข้าใจผิดต่อสองคำนี้ นักอ่านหนังสือ อ่านจนกระทั่งมีข้อเสียงใดๆ ก็ตาม อ่านอ่านอย่างมีความสุข ไร้ความทุกข์ นักอ่านหนังสือรุ่นโบราณของจีน มีวิธีอ่านหนังสือแบบฝืนอ่านหลายวิธี เช่น อ่านหนังสือจนง่วงนอนก็มีวิธีใช้เครื่องจะแหงกัน

วิธีวิ่งໄล่ดวงจันทร์ วิธีساواใช้ทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มการอ่านหนังสือ แต่ละวิธีล้วนแต่เป็นวิธีที่ไม่อย่างบرم ผู้ซึ่งมีหนังสือดี ๆ มืออยู่บนมือ ก็คล้ายกับมีนักประชุมทั้งจีนและเทศกำลังคุยเรื่องสนุก ๆ ให้เราฟัง แต่คนอ่านกลับมีความรู้สึกง่วงนอนก็รีบไปนอน ใช้เครื่องจะแทงกัน ก็ไม่เห็นเกิดประโยชน์อันใด ปล่อยให้ساواใช้มาโดยสะดวกต่อสังคม เด็กเป็นวิธีทายาบช้าเหลือเกิน จึงไม่บังควรฝืนใจอ่านต่อไป เข้านอนให้เกิดความสบายดีกว่า ขึ้นฝันอ่านต่อไป ย่อมไม่ถูกหลักอ่านมั้ย และร่างกายทรุดโทรมแน่นอน และก็อ่านหนังสืออย่างไม่ได้เรื่องราวด้วยอ่านได้เรื่องราวดีไม่ถึงแก่งงวนอนเป็นแน่ จึงไม่จำเป็นต้องมีساواใช้มาทำหน้าที่เป็นผู้คุ้ม การอ่านหนังสือ อย่าเกิดความรู้สึกว่าเป็นทุกข์ ถ้าเห็นเป็นทุกข์ก็หมายความว่า เดินผิดทางตั้งแต่ก้าวแรก นักอ่านหนังสือที่อ่านหนังสือจนมีข้อเสียงโถงดัง ต่างอ่านในลักษณะมีความสุข ถ้าหากท่านอ่านในลักษณะมีความทุกข์ อย่าอ่านดีกว่า “ไม่เกิดประโยชน์แน่”

เท่าที่ทราบ นักศึกษาที่เรียนความภาษาจีนได้เป็นเยี่ยม “ไม่ใช่นักศึกษาประเกดดุดำรา วรรณกรรมจีนโบราณ แต่เป็นนักศึกษาประเกดดุเรื่อง “สามก๊ก” และ “ซ้องกั่ง” หนังสือ นวนิยายจีนสองเรื่องนี้แต่ละเรื่องมีความยาวหลายล้านคำขั้นบาก ผู้ซึ่งอ่านได้รஸยอมเรียงความภาษาจีนได้เป็นเยี่ยม ขอเรียนถามว่า อ่านเรื่อง “สามก๊ก” หรือ “ซ้องกั่ง” เกิดความทุกข์ กระนั้นหรือ? เพราะฉะนั้น นักศึกษาลักษณะอ่านหนังสือจึงจะเป็นนักศึกษาที่มีความรู้อย่างแท้จริง.

นักอ่านหนังสือบางท่านอ่านหนังสืออย่างมีหมายสาไถ ประเดิมรำคาญเก้าอี้ไม่แข็ง ประเดิมรำคาญแสงไฟไม่สว่าง ไม่สามารถอ่านหนังสืออย่างไม่มีหลักเกณฑ์ ยังไม่รู้สึกอกรสในการอ่านหนังสือ นักเขียนหนังสือบางท่าน เขียนหนังสืออย่างอ่านไม่เป็นสับประด ก็กล่าวหาว่าภาคอ่อนอ้าวเกินไป ยุงกีชุม กระดาษส่องเงาสะท้อนเคืองตา รถรางสั่งเสียง อีกทีก ความจริงต้องโถงโถงว่าสติปัญญากำลังทึบ เขียนได้คำหนึ่ง ต้องหยุดพักประเดิมหนึ่ง ถึงคราวไม่ชอบอ่านหนังสือ ก็มีเหตุผลต่าง ๆ นานา จนกระทั่งมีคำล้อเลียนมาตั้งแต่ก็คำบรรพ เป็นความว่า “ถูกไปไม่ผล ไม่ใช่เป็นถูกการอ่านหนังสือ ถูกร้อนแสงแดดเผาจนง่วงนอน เดี๋ยวที่รอไปจนถึงถูกไปไม่ร่วง ความหน้าก็ติดตามมา อย่ากระนั้นเลยรอให้ถึงปีหน้าดีกว่า”

ความจริง การอ่านหนังสือ มันหมายถูกถูกกาก โบราณท่านว่าบุคคลที่เป็นหนอนหนังสือ ย่อมมีหนังสือติดมือ ไม่เลือกเวลาและสถานที่ นี่จึงจะเป็นลักษณะของนักอ่านหนังสือ อย่างแท้จริง ถูกเชียนเหลือเลือยกายอ่านคัมภีร์ ย่อมเป็นแบบอย่างที่น่าสังเวช ไม่ว่าอากาศจะ

อบอ้าวเพียงไร มันอบอ้าวจนกระทั้งเปลือยกาย ก็ยังจะต้องอ่านคัมภีร์วันยังค่ำ เอาหยางเชีย เขียนบทประพันธ์บนหลังม้าหรือในห้องสั่วมก็ยังได้ เพราะว่าเมื่อถึงคราวสมองแล่น ย่อมต้องเขียนในทันทีทันใด ไม่จำเป็นต้องมีเก้าอี้นั่ง อาการดี จึงจะเขียนบทประพันธ์ได้ คนเราลงรักจะอ่านหนังสือ ไม่ว่าจะอยู่ในห้องน้ำ บนถนน บนรถเมล์ ในห้องสั่วม ในห้องสมุด ในร้านตัดผม ก็ต้องอ่านกันได้วันยังค่ำ และยังต้องทำตัวให้อ่านหนังสือบนรถเมล์หรือในห้องตัดผมก็ได้ จึงจะได้เชื่อว่าเป็นนักอ่านหนังสือที่ได้เรื่องได้ราบรื่น ๆ

การอ่านหนังสือ ต้องมีวิจารณญาณ มองทางไกล และมีพลังในการตัดสินใจ ถึงแม้ว่าในช่วงขณะนี้ มีความคิดเห็นไม่ตรงกับท่านผู้อ่านใดก็ยังไม่เป็นไร ท่านผู้อ่านใดมีความสามารถพูดจาเราเชื่อฟังคำ ก็แสดงว่าท่านพูดผิด จิตใจของมนุษย์ย่อมมีความแตกต่างคล้ายกับความแตกต่างของใบหน้า แต่ต้องอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่าไว้จะ ไว้ว่าตามกัน บทกวีเราอาจชอบหรือไม่ชอบหรือโถ่ผูกได้ บทประพันธ์เราอาจชอบชูตุงป้อ หรือหันหนายกได้ต่างต้องมีวิจารณญาณของตน เลือกอ่านในสิ่งที่ตนชอบ และอ้างเหตุผลในสิ่งที่ตนชอบ หรือเราอาจไม่ชอบหั้งชูตุงป้อและหันหนาย แต่ก็อ้างเหตุผลในสิ่งที่ตนไม่ชอบได้ โดยไม่จำเป็นต้องเกิดความกระดาษใจอะไรเลย บทประพันธ์ของนักประพันธ์มีชื่อเสียง ซึ่งทุกคนแสดงการยกย่อง แต่ท่านคนเดียวแสดงความเกลียดชัง อาจจะเป็นเพราะภูมิรู้ของท่านยังไม่ถึงขั้น หรือท่านพูดถูก คนอื่นพูดผิดก็ได้ถ้าหากว่าเป็นเพราะภูมิรู้ยังไม่ถึงขั้น ก็รอไปอีกหลายปีจึงค่อยพลิกอ่านใหม่ ถ้าหากว่าภูมิรู้ถึงขั้นเราก็จะเข้าใจ ต่อไปต้องปรากមบุคคลที่มาแสดงความเห็นใจเรา เมื่อรับรู้เด็กหลิวจือ อ่านหนังสือแผ่นเดินขึ้น แล้วกล่าวทำหนีว่า หนังสือเล่มนี้มีคำพิดอยู่หลายตอน นักอ่านหนังสือในยุคนั้นหาว่าเป็นเด็กเป็นลีกไม่บังควร มีวิจารณญาณ ณ นักประชัญญ่รุ่นอาวุโสอย่างพลอย ๆ เด็กชายหลิวจือ ใจ ครัวนั้นไม่รู้จักสรรหาคำใดมาตอบได้ ต่อมาก็อธิบายมีนักประชัญญ่เจนหลายท่านวิจารณ์หนังสือเล่มนี้อย่างมีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ย่อมแสดงว่าหลิวจือ อ่านหนังสืออย่างมีวิจารณญาณจริง ๆ มีความคิดเห็นเป็นของตัวเอง ไม่ยอมว่าอะไรว่าตามกัน ต่อมาได้เขียนพงคาวดารจีนหลายเล่ม มีชื่อเสียงโด่งดังจนกระทั่งถึงบูรพาจุบัน

นักอ่านหนังสือ ต้องไม่หลงเชื่อน้ำคำพลอย ๆ ไม่ยอมเชื่อความรู้ประเกทครึ่ง ๆ กลาง ๆ จะว่าผิดก็ไม่ใช่จะถูกก็ไม่เชิง ต้องมีความคิดเห็นที่เป็นตัวของตัวเอง ความคิดเห็นเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ เมื่อสามารถขัดความคิดเห็นที่ผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง ความก้าวหน้าก็ย่อมตามมา